

Truyện Thuyết Chi Chủ Đích Phu Nhân

Contents

Truyện Thuyết Chi Chủ Đích Phu Nhân	1
1. Chương 1: Linh Hồn Của Đan Sư	1
2. Chương 2: Thương Hệ	4
3. Chương 3: Tầng Thử Các	5
4. Chương 4: Đại Sư Huynh, Tiểu Sư Muội	6
5. Chương 5: Đan Đường Bái Sư	8
6. Chương 6: Khổng Văn	9
7. Chương 7: Vết Bót Màu Xanh	10
8. Chương 8: Tỷ Lệ Phần Trăm	12
9. Chương 9: Linh Hồn Trong Truyền Thuyết	13
10. Chương 10: Phát Hiện Ở Dược Viên	14
11. Chương 11: Gặp Lại Người Quen	16
12. Chương 12: Nguy Hiểm Của Linh Đan	17
13. Chương 13: Sức Mạnh Của Linh Hồn	19
14. Chương 14: Gánh Nặng Đường Xa	20
15. Chương 15: Phát Hiện Tại Không Gian	22
16. Chương 16: Lực Không Chế	24
17. Chương 17: Lần Thứ Nhất Gây Chú Ý	25
18. Chương 18: Xác Xuất Thành Công	27
19. Chương 19: Trước Khi Xuống Núi	28

Truyện Thuyết Chi Chủ Đích Phu Nhân

Giới thiệu

Tác giả: Doãn GiaTạm dịch: Truyện thuyết về phu nhân của chúa tểBiên Tập: Lam HạThể loại: Đam mỹ, xuyên việt, tu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truyen-thuyet-chi-chu-dich-phu-nhan>

1. Chương 1: Linh Hồn Của Đan Sư

Du Tiểu Mặc đứng trước gương, vừa chớp mắt vừa nhìn người xa lạ trong gương.

Hắn phải hao phí rất nhiều tế bào não mới chịu chấp nhận sự thật là linh hồn của mình đã nhập vào thân một người xa lạ.

Thiếu niên trong gương đại khái khoảng mười bảy mười tám tuổi, không cách biệt với hắn nhiều lắm, mặc đạo bào màu xanh, đỉnh đầu cài một chiếc trâm thông thường màu xanh biếc, tóc đen như mực, đúng là có vài phần tiên phong đạo cốt.

Có điều sắc mặt thiếu niên hơi tái nhợt, nhất là bờ môi, không có chút huyết sắc nào, giống như thể vừa bị trọng thương không lâu, đôi mắt đẹp đỏ hoe, sưng húp.

Du Tiểu Mặc phờ phạc, đột nhiên thay đổi khuôn mặt khác, hẳn thật sự không quen.

Bi thương xuân thu một lát, Du Tiểu Mặc mới đánh giá căn phòng mà hắn đang ở.

Vô cùng đơn giản, chỉ có một chiếc giường gỗ, một cái bàn gỗ, một chiếc ghế gỗ và một tủ quần áo nhỏ, trên tủ để một chiếc gương, không hề có đồ gì dư thừa.

Đơn giản nhưng lại tràn ngập mùi xưa cũ, đúng là phong cách cổ đại.

Lại liên tưởng đến cách ăn mặc của thân thể này, tiên phong đạo cốt, Du Tiểu Mặc đau lòng phát hiện, rất có khả năng, hắn đã xuyên tới cổ đại mất rồi.

Nhưng mà, hắn là người hiện đại!

Hắn nhớ rõ, bởi vì phòng cách vách bị rò hơi gas mà dẫn đến cháy nổ, liên lụy tới hàng xóm vô tội là hắn, một trận nổ dữ dội tới mức làm hắn bay thẳng vào thân thể một người xa lạ.

Tuy rằng chuyện ngày nghe rất khó tin, nhưng lại là sự thật.

Du Tiểu Mặc xoắn xuýt một lúc, cuối cùng quyết định phải thích nghi với mọi hoàn cảnh.

Sau khi đi giày xong, lúc hắn định mở cửa ra ngoài thăm dò tình huống, cánh cửa đột nhiên bị người bên ngoài đẩy ra, làm hắn sợ hãi kêu lên một tiếng, ngay lúc cả hai mém đụng vào nhau, người kia đã nhanh chóng tránh xa, đồng thời thốt lên một âm thanh kinh ngạc.

“Du Tiểu Mặc, cuối cùng thì ngươi cũng chịu xuống giường?”

Du Tiểu Mặc xác định trừ bản thân mình ra thì không có ai biết tên hắn, như vậy hắn là người kia đang gọi tên chủ nhân của thân thể này, xem ra ông trời vẫn còn thương xót hắn, cho hắn bay vào một thân thể cùng tên.

Du Tiểu Mặc đánh giá người vừa tới, là một thiếu niên tuấn tú, tuổi tác tầm tầm với hắn, nụ cười rất rực rỡ.

Cơ mà người này có ý gì, cái gì gọi là ‘Cuối cùng thì ngươi cũng chịu xuống giường’ chẳng lẽ hắn có thói quen nằm lì trên giường hả?

Không cần đợi hắn chủ động hỏi thăm, thiếu niên đã tự nói ra.

“Du Tiểu Mặc, ngươi đừng nản chí, tuy rằng linh hồn của ngươi chỉ có màu xanh lá, nhưng tối thiểu ngươi có cơ hội trở thành một đan sư trung cấp mà, ngươi cũng biết rồi đó, đan sư trung cấp cũng khó mà tìm được nhé, có một số người cả đời chỉ có thể làm một đan sư cấp thấp, vậy nên, ngươi đừng đau lòng nữa, buổi sáng ngày mai phải tới Đan Đường rồi, ngươi phải tỉnh táo đó.”

Đầu óc Du Tiểu Mặc quay cuồng, linh hồn màu xanh lá là cái gì, đan sư trung cấp nữa, sao hắn nghe mà chẳng hiểu gì hết?

Nhưng mà hắn cũng hiểu một chút vấn đề, vậy ra thân thể này có thể vì linh hồn mình có màu xanh lá, cảm giác mình bị đội nón xanh (bị cấm sừng)? Cho nên mới đau lòng mà trốn trong phòng khóc, rốt cục lại đau thương quá đổi rồi chết ngáp luôn hả?

Du Tiểu Mặc che mặt, cách giải thích này, thật sự quá mất thể diện!

“Vậy còn ngươi?” Du Tiểu Mặc thận trọng hỏi.

Hiện tại hắn chỉ quen biết mỗi thiếu niên này, cũng chỉ có thể dò tin tức từ cậu ta.

Có điều hắn lại sợ sẽ bị thiếu niên phát hiện ra hắn không phải là Du Tiểu Mặc thật sự, không dám hỏi thẳng, nhưng Du Tiểu Mặc không biết rằng, hai người họ cũng chỉ mới quen biết chưa được bao lâu, hơn nữa từ sau khi biết tư chất mình quá kém, bản thể vẫn đóng cửa ở lì trong phòng, không biết nhiều chuyện là điều quá đổi bình thường.

Thiếu niên kia không nén nổi nụ cười, gãi đầu một cái, hơi ý tứ lựa lời: “Linh hồn của ta có màu lam.”

Xem xét biểu hiện của người này là biết, chắc chắn linh hồn có màu xanh lam rất tốt, nhưng thực sự là hần vẫn không hiểu gì hết!

“Ày, ta không hiểu lắm, hai ngày nay đầu óc cứ quay cuồng mãi, quên mất nhiều thứ, người có thể nói qua cho ta một chút được không?”

Du Tiểu Mặc chột dạ hỏi thăm, không dám nhìn thẳng mặt đối phương, chỉ sợ người nọ sẽ sinh nghi.

Kết quả thiếu niên này căn bản là thần kinh thô, vậy mà không hề nghi ngờ gì, dứt khoát nói hết tất cả những gì mình biết, kể cả về nơi hai người đang đứng, cái gì có thể nói đều nói hết.

Nghe xong, Du Tiểu Mặc lập tức á khẩu không trả lời được.

Trong đầu trừ khiếp sợ còn lại cũng chỉ là kinh hãi, ngay cả việc thiếu niên kia đi lúc nào hần cũng không biết.

Cái thế giới này, hoàn toàn khác biệt với thế giới mà hần đã từng biết.

Hần gia nhập môn phái lớn nhất của đại lục Long Tường – phái Thiên Tâm, xác thực mà nói, chỉ là đệ tử ký danh, mà phái Thiên Tâm chia làm hai hệ lớn, Võ Hệ là tu luyện giả, linh hồn của họ không có màu, nhưng có thể tu luyện các loại công pháp võ kỹ, Đan Hệ là đan sư, tất cả các đan đều linh hồn mang màu sắc.

Cái thứ màu sắc này cũng chia làm ba bảy loại, từ nhạt tới đậm theo thứ tự là hồng, xanh lá, xanh dương, xanh lam và màu tím.

Linh hồn có màu hồng và vàng chỉ có thể trở thành đan sư cấp thấp

Linh hồn có màu xanh lá và xanh dương thì có thể thành đan sư trung cấp

Mà linh hồn màu xanh lam cùng màu tím thì có cơ hội thành đan sư cao cấp.

Nhưng tiềm lực của loại sau rộng hơn loại trước nhiều lắm, ví dụ như linh hồn màu tím, tiềm lực của nó lớn hơn linh hồn màu lam rất nhiều, bởi vậy cũng có nhiều hi vọng trở thành đan sư cao cấp hơn.

Linh hồn màu xanh lam, nói cách khác là đan sư cao cấp trong tương lai, bảo sao thiếu niên lại vui mừng đến thế.

Mà chủ nhân của thân thể này là đệ tử ký danh của đan hệ, ba ngày trước mới được tiền bối của phái Thiên Tâm mang về cùng mấy người nữa.

Nguyên chủ là một người hơi kiêu ngạo, nhưng mà sau đợt kiểm tra ngày hôm qua, hần phát hiện tư chất của mình lại kém nhất trong tất cả mọi người, không thể chấp nhận sự thật trong giây lát, nên trốn vào phòng khóc lóc.

Đứa nhỏ này, tố chất tâm lý kém quá.

Ngoài việc này ra, hần còn biết một tin tức vô cùng quan trọng.

Bởi vì hần là đệ tử ký danh, cho nên phải qua được bài kiểm tra vào nửa năm sau, nếu không sẽ bị đuổi ra khỏi phái.

Phái Thiên Tâm là môn phái lớn nhất đại lục Long Tường, rất nghiêm khắc trong việc tuyển chọn đệ tử, nhất là đan sư, yêu cầu là nửa năm sau phải luyện chế ra thành phẩm đã được chỉ định, nếu không cũng sẽ bị đuổi ra khỏi cửa.

Đối với một người không có đồng nào trong túi, nhìn quanh chẳng thấy gì quen thuộc, đầu óc còn chưa xoay theo quỹ đạo của thế giới này như Du Tiểu Mặc, không thể nghi ngờ, tin tức này như sấm sét giữa trời quang!!!

2. Chương 2: Thương Hệ

Sau khi ra khỏi phòng, cuối cùng Du Tiểu Mặc cũng biết tên của thiếu niên sở hữu linh hồn xanh lam kia.

Hắn gọi là Giang Lưu, thực ra là người ở phòng bên cạnh, ngay từ đầu cũng không xuất chúng, nhưng từ sau khi kiểm tra linh hồn xong, hắn đã nổi tiếng rồi, bởi vì linh hồn của hắn có màu lam.

Linh hồn xanh lam đã biểu trưng cho việc hắn có tiềm lực để trở thành đan sư cao cấp.

Có thể nói đan sư cao cấp là một sự tồn tại rất hiếm hoi ở đại lục Long Tường này, rất nhiều người chỉ có thể quanh quẩn trong cái vòng của đan sư cấp thấp và đan sư trung cấp cả đời, nếu có thể trở thành một vị đan sư cao cấp, khi ấy, tiền đồ sẽ sáng lạn đến nỗi không thể đo đếm được.

Đan sư càng luyện được nhiều linh đan cao cấp, sẽ càng được nhiều người tôn trọng.

Bởi vậy, đan sư cao cấp luôn là đối tượng được các môn phái lớn mời chào.

Ba ngày trước, Giang Lưu chỉ là một đệ tử ký danh được đưa đến phái Thiên Tâm cùng Du Tiểu Mặc, nhưng sau khi kiểm tra ra được linh hồn xanh lam, hắn lập tức được phái Thiên Tâm nhận vào làm đệ tử chính thức.

Giang Lưu, giờ đã là đệ tử chính thức, không cần phải làm bài kiểm tra nhập môn vào nửa năm sau.

Ngoài ra, trong lúc làm kiểm tra, Giang Lưu còn được người thuộc phe của Đại trưởng lão Đan Hệ vừa ý, hôm nay sẽ theo họ dọn tới ở nội viện, lúc này nói lời từ biệt với mọi người.

Trừ Du Tiểu Mặc, những người khác đều cực kỳ hâm mộ Giang Lưu.

“Thật tốt, không biết bao giờ ta mới có thể trở thành đệ tử chính thức như Giang Lưu nhỉ?”

“Cố gắng lên, nửa năm sau là có thể thực hiện được ước nguyện này rồi mà.”

“Nếu dễ như thế thì tốt quá.”

Du Tiểu Mặc không nhịn nổi, liền chen vào nói: “Chẳng lẽ rất khó hả?” Hắn không muốn bị đuổi ra khỏi phái Thiên Tâm, tại thời không xa lạ này, nói không chừng được ở trong phái Thiên Tâm có thể đảm bảo an toàn một chút.

Người đang nói liếc hắn một cái, ngay lúc Du Tiểu Mặc căng thẳng thì hờ hững thu ánh mắt về, dùng vẻ mặt đau khổ kể lể: “Phái Thiên Tâm có yêu cầu rất nghiêm khắc đối với đệ tử của Đan Hệ, theo ta biết, muốn dọn vào nội viện ở, phải luyện ra được một viên linh đan cấp ba, hơn nữa chỉ giới hạn trong khoảng thời gian là nửa năm.”

Ngay lập tức, có người phát ra tiếng hút khí, há to miệng vẻ mặt khó mà tin nổi.

Chỉ cần là đan sư cấp thấp đều có thể luyện được linh đan cấp ba, nhưng mà ít nhất cũng cần khoảng thời gian hai ba năm để luyện tập, có khi còn chưa chắc đã thành công.

Bất kể một gã đan sư nào, mặc dù chỉ là đan sư cấp thấp, đều chưa chắc có thể luyện ra thành phẩm là linh đan cấp ba trong vòng nửa năm, nếu mà nói là linh đan cấp hai thì còn có khả năng.

Nghe hắn nói như vậy, mặt mọi người đều ảm đạm như đưa đám.

Tuy rằng Du Tiểu Mặc không biết để trở thành một vị đan sư cần những điều kiện gì, nhưng nhìn biểu hiện của bọn họ, hình như rất khó, nghĩ như vậy, hắn càng cảm giác tương lai phía trước quá mịt mờ.

“Cơ mà, không phải tất cả chúng ta đều không có hi vọng.” Người nọ thấy mọi người tâm trạng uể oải, đột ngột nói thêm một câu.

“Hy vọng gì? Nói mau đi.” Hứng thú của mọi người lại bị khơi dậy.

Người nọ còn thần thần bí bí mà nói: “Phái Thiên Tâm là một môn phái lớn, đệ tử có ngàn vạn người, không tính đến Võ Hệ, chỉ cần nhìn Đan Hệ, hàng năm cần phải hao phí một số tiền khổng lồ, các người cũng biết mà, tuy đan sư là nghề kiếm tiền rất dễ, nhưng giai đoạn trước cũng rất tốn kém, cho nên phái Thiên Tâm còn có một hệ nữa gọi là thương hệ, chuyên phụ trách việc kiếm tiền cho phái.

Nghe thế, tới Du Tiểu Mặc cũng vểnh tai lên.

“Nếu như có thể được tiền bối của thương hệ chú ý, đến lúc đó dù không được nội viện để ý, cũng không phải rời khỏi phái Thiên Tâm nữa, chỉ là từ nay về sau, chỉ có thể vô duyên với việc tu luyện.

Hắn vừa nói xong, bầu không khí lại lắng xuống, mọi người đều mang đầy những suy nghĩ riêng.

Du Tiểu Mặc nghe xong là hiểu liền, chắc thương hệ chuyên lo việc buôn bán, nhưng mà buôn bán cũng cần phải có ý tưởng kinh doanh, hơn nữa nghe giọng điệu của người kia, có vẻ không chỉ đơn giản là muốn vào thì vào.

Trong đó có uẩn khúc gì Du Tiểu Mặc không biết, nhưng hắn không muốn bỏ cuộc.

Tạm biệt bọn họ, Du Tiểu Mặc quyết định tới Tàng Thư Các xem xét một chút.

3. Chương 3: Tàng Thư Các

Tàng Thư Các là nơi bao quát kiến thức về vạn vật, bởi vì đây là nơi kết nối giữa Đan Hệ và Võ Hệ, cho nên diện tích của nó vô cùng lớn.

Tàng Thư Các được chia ra thành Đông Các và Tây Các, Đông Các trưng bày sách vở nói về các loại luyện đan, được điểm cùng thảo dược học, còn đặc sắc hơn là những bản chép tay quý giá của các tiền bối.

Tây Các trưng bày sách vở liên quan tới lịch sử, địa lý của đại lục Long Tường, ngoài ra thì còn có sách công pháp và kỹ năng của các tu luyện giả.

Có điều không phải người nào cũng được phép vào bên trong để đọc sách.

Đệ tử ký danh giống như Du Tiểu Mặc chỉ có thể vào tầng thứ nhất của Đông Các và Tây Các, còn lại các tầng trên hắn không có quyền vào, trừ khi được phép, hoặc trở thành đệ tử chính thức.

Nhưng mà đối với hắn lúc thì hai cách làm trên đều là hy vọng xa vời, hơn nữa hiện tại hắn cũng không có nhu cầu lên mấy tầng trên.

Tới Tàng Thư Các, Du Tiểu Mặc có hai việc cần làm.

Việc thứ nhất chính là tìm hiểu rõ về lịch sử của đại lục Long Tường, hắn cần phải biết thời không mà mình đang ở là thế giới nào.

Việc thứ hai là về kiểm tra vào nửa năm sau, bất kể là Thương Hệ hay Võ Hệ, hắn đều có cảm giác mình không nên trông mong gì, chỉ có đan sư ít nhiều còn có chút hy vọng.

Nhưng mà hiểu biết của hắn về nghề nghiệp đan sư này hoàn toàn là con số không, cho nên mới cần phải tìm hiểu một chút.

Ngay khi hắn sắp lạc đường, Du Tiểu Mặc cũng hỏi được vị trí của Tàng Thư Các

Chỉ có điều hắn cũng phải mất nửa canh giờ mới tìm ra được.

Từ xa, hắn đã thấy một tòa cung điện rộng lớn vô cùng khí thế, phía trên cung điện có một tấm biển màu vàng đen, trên đó viết ba chữ Tàng Thư Các, nhìn như giản dị, nhưng lại dung hòa trời đất, một loại khí thế tự nhiên mà sinh ra.

Du Tiểu Mặc nuốt nước miếng một cái, Tàng Thư Các khí thế quá, còn hùng vĩ hơn cả Tử Cẩm Thành.

Bước vào Tàng Thư Các, người Du Tiểu Mặc nhìn thấy đầu tiên là một lão giả có mái tóc trắng xóa, lão giả đang nhắm mắt lại, ngồi ở chính giữa đường giao lộ vào Đông Các và Tây Các.

Vừa đi qua, lão giả đột nhiên mở mắt ra.

Ánh mắt ông sáng ngời hữu thần không hề giống bề ngoài già nua, đó là một ánh mắt sắc bén như dao, lắng đọng dấu vết thảng năm, lia thẳng tắp vào trên người Du Tiểu Mặc, làm hắn sợ tới mức không dám bước tiếp.

Lão giả nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói: “Lấy thẻ thân phận ra.”

Du Tiểu Mặc sững sờ, lập tức sờ lên người, đúng là có một tấm thẻ, vội vàng lấy ra thận trọng mà đưa cho ông ta.

Sau khi lão giả nhận lấy tấm thẻ thì không làm gì thêm, Du Tiểu Mặc chỉ thấy ông ta cầm trong tay, không đến hai giây liền đưa lại cho hắn, nói: “Du Tiểu Mặc, đệ tử ký danh, có quyền hạn vào tầng thứ nhất.”

Tiếp theo thì có một thứ gì đó bay về phía hắn.

Du Tiểu Mặc theo bản năng tránh ra, nhưng chưa kịp tránh, cái thứ đó đã đập cái “Bóp vào đầu hắn, rồi rơi xuống đất, Du Tiểu Mặc ngẩng đầu lên liền gặp ngay vẻ mặt nghiêm túc của lão giả đang khẽ nhìn lại.

“Cầm lấy nó ngươi mới có thể đi vào Tầng Thứ Các.” Lão giả nói xong thì không thèm để ý tới hắn nữa.

Du Tiểu Mặc ngượng ngùng cúi xuống nhặt vật kia, không dám nhìn lão giả nữa, bỏ chạy thật nhanh vào Tây Các, trong thời gian ngắn có lẽ sẽ không đi ra.

4. Chương 4: Đại Sư Huynh, Tiểu Sư Muội

Tầng Thứ Các của phái Thiên tâm giống như biển chứa trăm sông, chỉ nói tới sách vở trong tầng thứ nhất đều nhiều hơn vạn bản.

Nơi đặt sách không khác với tưởng tượng của Du Tiểu Mặc nhiều lắm, từ vài chục tới vài trăm cuốn trên giá sách, phân ra thành từng thể loại, trên mỗi giá sách còn có dấu hiệu riêng.

Du Tiểu Mặc cảm thán một tiếng, lập tức lắc đầu rồi đi vào.

Không biết có phải do lịch sử của đại lục Long Tường quá dài hay không, hắn đi qua mấy cái giá sách đều phân loại từng đoạn mốc thời gian, chỉ có điều cũng không giúp ích lắm.

Có rất nhiều loại một vạn năm trước, có rất nhiều năm ngàn năm trước...

Du Tiểu Mặc không có hứng thú với lịch sử của đại lục Long Tường, hắn chỉ muốn hiểu rõ đại lục Long Tường của thời hiện tại mà thôi.

Đi đến chiếc giá sách cuối cùng, cuối cùng hắn mới nhìn thấy trên giá sách có ghi nhãn – địa lý đại lục Long Tường.

Nhón chân, Du Tiểu Mặc muốn lấy xuống một quyển để nhìn sơ qua, hắn vươn tay nhưng không hiểu đụng phải cái gì, đột nhiên có cảm giác như bị điện giật, đồng thời phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Biến cố này thiếu chút nữa đã hù chết hắn, còn tưởng rằng gặp chuyện linh dị quỷ quái gì cơ. Mãi đến lúc tỉnh táo lại, Du Tiểu Mặc mới nhớ rằng mình đang ở một thời không gọi là đại lục Long Tường, tất cả mọi chuyện này đều không có gì gọi là kỳ quái hết, mà hắn chỉ có thể học cách thích nghi với nơi này.

Suy nghĩ một chút, Du Tiểu Mặc lấy từ trong ngực ra một thứ đồ giống như con dấu. Đây là thứ mà lão giả trông coi Tầng Thứ Các ném cho hắn.

Du Tiểu Mặc không hiểu phải dùng thứ này thế nào nữa, hắn đành phải thử đem con dấu để lên trên, hắn đã đoán đúng, con dấu đen xì đột nhiên lóe lên một vệt sáng, tiếp theo đó không khí tỏa ra vài vòng gợn sóng sang hai bên.

Du Tiểu Mặc thử dùng tay đụng vài cái, không còn cảm giác bị điện giật nữa, lúc này hắn mới dám tin tưởng mình đã thành công.

Nhanh chóng lấy một quyển sách từ trên giá xuống, Du Tiểu Mặc lại theo mẫu mà lấy thêm vài cuốn nữa, chủ yếu vẫn là kiến thức căn bản về đại lục Long Tường, chắc cũng chỉ có hắn mới đọc mấy thứ này.

Du Tiểu Mặc tìm nơi hẻo lánh ngồi xuống, cầm lấy quyển sách ở trên cùng, đang chuẩn bị tiếp thu nội dung ở bên trong, trên đỉnh đầu bỗng vang lên một tiếng cười nhạo.

Du Tiểu Mặc nhanh chóng ngẩng đầu, chỉ thấy một thiếu niên mặc áo bào trắng đang ngồi trên xà nhà.

Thiếu niên thấy hắn đang nhìn, nhếch miệng nhảy xuống dưới, ánh mắt nhìn Du Tiểu Mặc mang theo mấy phần soi mói rồi lại thêm vài phần giễu cợt, hiển nhiên là hắn đã nhìn thấy hết mấy hành động vừa rồi của Du Tiểu Mặc.

“Chắc chắc, không biết đồ nhà quê ở đâu chui ra nữa.”

Thiếu niên đi một vòng quanh hắn, vừa đi vừa nhận xét, biểu cảm còn giống nhìn phải thứ gì đó rất chán ghét.

Du Tiểu Mặc chớp mắt, thực ra hắn thấy tên này nói cũng đúng lắm, tình hình hiện tại của mình có khác gì nông dân lên tỉnh đâu.

Ấy vậy mà, thiếu niên thấy hắn không phản ứng lại còn mất hứng.

“Đồ nhà quê, muốn đọc sách thì cút ra xa một chút, ngồi chặn ngay lối lên lầu hai, chớ không phải muốn tiếp cận đại sư huynh và tiểu sư muội đó hả? Ta nói cho người biết, người như người không có tư cách này đâu.”

Du Tiểu Mặc im lặng một lát, sau đó đứng dậy phủi hông một cái, rất nghe lời đi qua chỗ khác.

Thiếu niên kia thấy hắn biết điều như vậy, cảm thấy không thú vị, chửi thề một tiếng rồi bỏ đi.

Nhìn hắn rời đi, Du Tiểu Mặc thở phào nhẹ nhõm.

Ai mà ngờ đi đến Tầng Thư Các tìm sách đọc cũng sẽ đụng phải cái loại rãnh rỗi không có việc gì làm quay ra soi mói người khác như thế này, hắn thật sự không biết đại sư huynh tiểu sư muội gì đó mà, đừng nói đến muốn tiếp cận nha.

Chẳng qua hắn vẫn không thể nghĩ tới, cái chỗ hẻo lánh mà hắn tùy tiện đi sang, dĩ nhiên là đường lên lầu hai, cái nơi Tầng Thư Các này biết “sáng tạo độc đáo” ghê, tới cầu thang mà cũng giấu đi.

Yên lặng nghĩ một lúc, cuối cùng Du Tiểu Mặc cũng tập trung xem sách của mình.

Sau khi hiểu rõ, hắn mới biết được đại lục Long Tường là một mảnh lục địa rộng bao la, so với Trái Đất ở kiếp trước còn lớn hơn mấy trăm mấy ngàn lần, hơn nữa còn là một mảnh đất liền nguyên vẹn, chỉ có điều so với Trái Đất còn hoang sơ nhiều lắm.

Sơn mạch vô tận, rừng rậm mênh mông.

Quan trọng nhất là, thời này không có khoa học kỹ thuật, chỉ có một đám tu luyện giả muốn làm trái ý trời.

Theo lịch sử ghi lại, thời không này cũng không phải chỉ có một mảnh đất liền là đại lục Long Tường, ví dụ như xuyên qua biển sâu vô tận, chính là một thế giới khác, còn có bên ngoài hư không, cũng có rất nhiều nơi khác.

Nhưng mà những quyển sách chỉ viết vài câu rải rác về vấn đề này, không có miêu tả kỹ càng.

Sau hai canh giờ, Du Tiểu Mặc mới đọc xong mấy cuốn sách, đối với đại lục Long Tường cũng đã có tầm hiểu biết nhất định.

Đem sách trả về vị trí cũ, Du Tiểu Mặc dầm dẫm cái lưng mỏi rã rời, lúc hắn đang chuẩn bị rời đi, sau lưng vang lên một tiếng chấn động nhẹ nhẹ, vừa quay đầu lại, hắn liền thấy cái nơi hẻo lánh mình vừa ngồi đột nhiên xuất hiện hai bóng người, một nam một nữ, chắc hắn là đại sư huynh và tiểu sư muội trong miệng thiếu niên kia.

Đại sư huynh dung mạo anh tuấn, ngũ quan như được dao gọt rìu đục, chỉ cần liếc nhìn cũng làm người ta thấy có một loại thành thực ổn trọng rất đáng tin nhiệm, đôi môi hơi mỏng khê mỉm, sau khi đi xuống thì không quay đầu lại mà bước thẳng ra khỏi Tầng Thư Các.

Còn tiểu sư muội xinh đẹp như tiên nữ kia nhẹ nhàng giẫm chân đuổi theo.

Hình như cả hai người đều không chú ý tới sự hiện diện của Du Tiểu Mặc.

Sau khi ra ngoài, Du Tiểu Mặc nhìn sắc trời, cảm thấy vẫn còn sớm, liền đi tới Đông Các.

Bởi vì những thứ hần muốn xem khá nhiều, Du Tiểu Mặc quyết định mượn sách về đọc, theo thứ tự là hai quyển thảo dược học và hai quyển dược điển, đều là loại cơ bản nhất.

5. Chương 5: Đan Đường Bái Sư

Sau khi trở lại phòng, mặt trời cũng đã xuống núi. Du Tiểu Mặc nhìn sang gian phòng cách vách, nghe nói đó là phòng của thiếu niên ban ngày đến thăm hần, người gọi là Giang Lưu.

Tuy nhiên giờ phút này căn phòng đó vẫn tối tăm một màu, có lẽ người nọ đã dọn đi rồi.

May mắn như vậy, người như mình có muốn hâm mộ cũng chẳng nổi.

Dù sao, Du Tiểu Mặc chân chính đã giám định xong tư chất, là một linh hồn màu xanh lá thứ thiệt, có điều đó là kết quả trước khi hần xuyên qua, hiện tại linh hồn đã thay đổi, nhất định kết quả sẽ khác nhau.

Nhưng Du Tiểu Mặc cũng không có ý định đi giám định lại.

Nếu bị người ta phát hiện ra hai lần giám định lại có linh hồn khác nhau, rất nhiều người sẽ nghi ngờ, hần cũng không muốn vừa mới đến vài ngày lại chết thêm lần nữa.

Dù hần rất tò mò tư chất linh hồn của mình, nhưng cũng không có tò mò tới mức có ý định đi giám định.

Vào trong phòng, Du Tiểu Mặc đặt bốn quyển sách lên bàn.

Lúc ở Đông Các hần đã nhìn thoáng qua, không thể không nói, nội dung bên trong rất thâm ảo. Người khác có lẽ có thể đọc hiểu, nhưng hần là người ngoài tới, hoàn toàn không có khái niệm về đan sư, bắt hần đột nhiên hiểu hết, thật đúng là khó khăn.

Mà dù có khó khăn thế nào đi nữa hần cũng phải nuốt trôi hết bốn quyển sách này, hơn nữa nhất định phải trong ngày hôm nay. Bởi vì ngày mai sẽ phải tới Đan Đường, nghe nói việc này liên quan tới chuyện bọn hần có thể tìm được một sự phụ tốt hay không.

Muốn trở thành một vị đan sư, ngoài việc tự mình cố gắng, việc có một người sư phụ giỏi cũng rất quan trọng.

Du Tiểu Mặc không biết liệu mình có được chọn hay không, nhưng mà cũng không thể mang cái đầu rỗng đến đây chứ hả, nếu như lúc chọn người cần kiểm tra hay gì đó, ai hỏi gì hần cũng không biết, Du Tiểu Mặc có thể tưởng tượng, không ai lại muốn nhận một người như hần.

Cho nên Du Tiểu Mặc đành phải bổ sung một chút kiến thức, chỉ là xem hết bốn quyển sách trong vòng một đêm, thật sự quá khó.

Hít một hơi thật sâu, Du Tiểu Mặc quyết định chong đèn đọc đêm.

Kết quả có thể nói, một đôi mắt gấu trúc đã oanh liệt xuất hiện trên mặt hần.

Cũng may là hần không lo lắng thừa, vừa mới rạng sáng ngày hôm sau, Đan Đường liền phái người tới đón bọn họ.

Người đón họ là một thanh niên có vẻ ngoài khoảng hai mươi mấy tuổi, mặt không cảm xúc, chỉ nói rằng họ có một phút để chuẩn bị, ngoài ra thì hoàn toàn im lặng, giống như không có chút nào quan tâm tới mấy người bọn họ.

Du Tiểu Mặc để ý thấy có vài người cười khỏ, bởi vì bọn hần đều là ‘đồ thừa’ đây mà.

Trên thực tế, những người có tiềm lực tốt, ví dụ như linh hồn có màu lam và màu tím, đều đã được người chọn hết từ trước rồi, còn dư lại, đều là một số người có tư chất kém.

Ví dụ như bản thân Du Tiểu Mặc, có thể nói hần là người tư chất kém nhất trong năm người, những người còn lại đều là xanh dương.

Chẳng qua Du Tiểu Mặc cũng không cảm thấy tự ti, Edison đã nói rồi, cái gọi là thiên tài chỉ là 1% cảm hứng và 99% mồ hôi tạo ra mà thôi.

Một phút sau, bọn hắn rút cục đi đến Đan Đường.

Sự rộng lớn và khí phái của Đan Đường so với Tàng Thư Các chỉ có hơn chứ không kém, không biết họ có phải là những người đến cuối cùng hay không, bởi vì ở trong đã tụ tập rất nhiều nhóm người.

Đa số những người ở đây đều không khác gì họ, tất cả đều mặc một bộ đạo bào màu xanh đơn giản, trên đầu cài một cây trâm thông thường, chắc là vào phái Thiên Tâm cùng thời điểm với hắn.

Du Tiểu Mặc vốn tưởng rằng chỉ có mấy người mà thôi, không nghĩ tới vẫn còn nhiều như vậy.

Khó trách phái Thiên Tâm có thể phát triển tới môn phái lớn nhất của đại lục Long Tường, xem ra bọn họ rất coi trọng chất lượng đệ tử.

Bởi vì các trưởng lão còn chưa tới, cho nên những người đang đứng chờ bắt đầu trao đổi, chủ đề đều xoay quanh những việc như kiểu ‘Linh hồn của người là màu gì thế’ ‘Không biết ta sẽ được ai chọn’ ‘Nếu như được trưởng lão nào vừa ý thì tốt quá’ đủ các loại lời nói nhảm.

Du Tiểu Mặc ngáp một cái, thức trắng cả đêm hôm qua, hắn thật sự có chút khó chịu.

Ngay lúc hắn muốn tìm chỗ hẻo lánh để chớp mắt một lúc, có ai đó quát lớn làm hắn giật mình.

“Tất cả yên lặng cho ta!”

6. Chương 6: Không Văn

Một tiếng quát lớn vang lên, toàn bộ Đan Đường đều yên tĩnh trở lại.

Du Tiểu Mặc định thần nhìn lại, mới phát hiện người vừa quát dĩ nhiên là thanh niên đã đưa bọn họ tới đây. Không ngờ cái bản mặt vô cảm đó, vừa mở miệng ra đã lớn tiếng thế này, giọng còn rất cao, chỉ là rất nhanh thôi hắn đã biết có chuyện gì xảy ra rồi.

Ngay sau khi âm thanh cuối cùng rơi xuống, một đám người từ bên ngoài đi vào.

Mấy người đi đầu đều đã có tuổi, người trẻ nhất cũng khoảng ba mươi mấy, đương nhiên, đây chỉ là tuổi bề ngoài, trên thực tế, trong đó có thể có mấy người đã là lão quái vật rồi.

Du Tiểu Mặc cũng nhờ đọc sách mới biết, người của thời không này, đặc biệt là tu luyện giả, dường như tuổi thọ của bọn họ dài vô cùng.

Đang lúc hắn mãi suy nghĩ lung tung, mấy người kia bước tới trước mặt.

Sau đó quả nhiên là quá trình chọn người của đôi phương, ba vị tiền bối như đang chọn đồ ăn, đem những thứ tốt nhất chọn đi, còn dư lại đều là đồ ăn thừa, rất không may, Du Tiểu Mặc đang đứng ở trong đội ngũ đồ ăn thừa.

Nhưng mà tính ra hắn cũng thuộc loại tốt, bởi vì còn dư lại tốt nhất là linh hồn xanh lá, kém hơn còn có hồng và vàng, trên cơ bản thì cả đời chỉ có thể làm đan sư cấp thấp mà thôi.

“Người, nửa năm tiếp liền theo ta đi.”

Một giọng nói đột nhiên vang lên từ trên đầu Du Tiểu Mặc, hắn ngẩng đầu lên liền gặp được một người tuổi trung niên lông mày hơi nhướn đang nhìn mình, nét mặt có vẻ không được hài lòng cho lắm.

Du Tiểu Mặc lập tức ngoan ngoãn mà dạ một tiếng.

Người trung niên kia không nói thêm gì nữa, lại chọn tiếp mấy người đệ tử tư chất thường thường, sau đó mới mang người rời khỏi Đan Đường.

Mặc dù nói là theo ông ta, nhưng người trung niên này rõ ràng không có hề có ý định thu nhận Du Tiểu Mặc làm đồ đệ, về sau cũng đem mấy đệ tử tư chất bình thường ném cho đại đệ tử của ông ta là Phương Thần Nhạc, còn bản thân thì đi bế quan. Cho nên đến bây giờ Du Tiểu Mặc vẫn chỉ là một đệ tử ký danh.

Cũng may Du Tiểu Mặc nhờ đại sư huynh mới hiểu được một chút tình huống.

Người trung niên kia gọi là Khổng Văn, trước mắt xem như là sư phụ trên danh nghĩa của hắn, cũng có chút danh tiếng trong phái Thiên Tâm, nghe nói bản thân ông ta là một vị đan sư cao cấp có linh hồn màu lam, mặc dù kém hơn linh hồn màu tím chút ít, nhưng nghe nói ông ta có thể vượt cấp luyện ra một viên linh đan cấp chín, chỉ là xác suất thành công rất thấp.

Dù là thế thì việc này cũng không ảnh hưởng địa vị của Khổng Văn trong phái Thiên Tâm.

Đan Hệ của phái Thiên Tâm chia thành ba ngọn núi lớn, theo tứ tự là Thiên Phong, Phi Phong và Đô Phong.

Khổng Văn là người đứng đầu Đô Phong, hàng năm, mỗi ngọn núi đều phải bổ sung một ít thành phần mới, cho nên vào giờ này hàng năm, chủ nhân của ba ngọn núi sẽ đích thân tới Đan Đường để chọn người.

Có điều, bởi vì Đô Phong có thực lực kém nhất, luôn phải chọn người sau cùng. Tất nhiên, tư chất tốt đều được Thiên Phong và Phi Phong chọn hết rồi, ví dụ như Giang Lưu, đã được Thiên Phong chọn trước.

Cho nên vào tầm này hàng năm, tâm trạng của Khổng Văn đều khó chịu, cũng bởi vậy nên mới xảy ra việc ông ta vừa tới một lúc đã bỏ đi bể quan.

“Xem ra sư phụ cũng không dễ dàng.” Du Tiểu Mặc nhỏ giọng cảm khái.

Không ngờ tai của Phương Thần Nhạc khá ra thính, Du Tiểu Mặc thì thầm gì đều bị nghe thấy hết, không khỏi bật cười: “Đúng là sư phụ không dễ dàng, cho nên chỉ có thể dựa vào các người, về sau có thể lấy lại chút thể diện cho sư phụ.”

“Đại sư huynh, huynh cũng biết mà, tư chất của bọn đệ rất kém cỏi.”

Thanh niên bên cạnh lắc đầu cười khổ, trước khi tới Đan Đường, hắn cũng hiểu rất rõ tình hình hiện tại rồi.

Phương Thần Nhạc vỗ vỗ vai hắn, lớn giọng nói: “Các người đừng nản chí, tư chất chênh lệch chỉ có thể nói rõ vấn đề tiềm lực, nhưng nếu các người chịu bỏ thời gian thì vẫn có hy vọng, nếu như ngay từ đầu đã bỏ cuộc, vậy thì càng vô vọng.”

“Đại sư huynh nói đúng.” Du Tiểu Mặc thì thầm phụ họa một câu.

Khiếp trước Du Tiểu Mặc đã trải qua tình huống tương tự, biết rất rõ đạo lý này, cho nên hắn mới không giống như những người khác, uể oải ngay từ khi vừa bắt đầu.

Phương Thần Nhạc nhìn về phía hắn gật đầu khen ngợi.

“Được rồi, từ giờ trở đi, các người chính là đệ tử của Đô Phong, quy củ của Đô Phong cũng không nhiều lắm, chỉ yêu cầu các người cần cù chăm chỉ, có khó khăn nhớ giúp đỡ nhau, một lòng đoàn kết là được, bởi vì các người còn chưa quen thuộc, bây giờ ta chưa bắt đầu bài học, đợi lát sẽ nói các sư huynh đệ mang các người đi làm quen một chút hoàn cảnh nơi này, ngày mai chính thức tập hợp ta sẽ thông báo cho mọi người.

Về sau liền có một vị sư huynh tới dẫn bọn hắn đi làm quen hoàn cảnh.

Điều kiện vật chất của Đô Phong tốt hơn nơi ở ban đầu nhiều lắm, mây mù quần quanh, núi rừng có tiếng chim hót, nhất là không khí, nhẹ nhàng khoan khoái hợp lòng người, đi quanh một vòng, cơn buồn ngủ của Du Tiểu Mặc cũng bị xua tan.

Đi dạo khoảng chừng nửa canh giờ, vị Lý sư huynh kia mới dẫn bọn họ tới chỗ ở.

7. Chương 7: Vết Bớt Màu Xanh

Phòng ngủ của Đô Phong có rất nhiều, hơn nữa còn lớn hơn chỗ ở lúc trước của Du Tiểu Mặc. Nhưng mà bài trí bên trong vẫn đơn giản như trước, chỉ có thêm một tấm bình phong, đằng sau còn có một thùng gỗ lớn, bình phong vừa khéo đối diện với cửa, có thể che khỏi ánh mắt của người đi bên ngoài.

Cùng ngày, Du Tiểu Mặc liền chuyển vào, đồ đạc của hắn rất ít, chỉ có hai bộ quần áo cùng bốn quyển sách.

Hắn không có ý định trả sách ngay, bởi vì tối hôm qua phải học để đối phó, hắn gần như nuốt chửng tất cả nội dung trong sách, còn chưa kịp tiêu hóa hết, giờ đã quên quên nhớ nhớ rồi. Hơn nữa, thời hạn cho mượn sách của Tàng Thư Các là khoảng nửa tháng.

Du Tiểu Mặc cầm quần áo và sách để vào trong tủ, sau đó mót bắt đầu dọn phòng.

Có thể do trước khi phòng hắn không có người ở, cũng không có người thường xuyên tới quét dọn, cho nên bất cứ đồ vật gì đều phủ một lớp bụi, Du Tiểu Mặc sờ một chút, lớp bụi còn khá dày.

Trong phòng còn có một chiếc chậu gỗ nhỏ, Du Tiểu Mặc sử dụng nó để xách nước mang vào phòng, mất khoảng nửa canh giờ mới quét dọn sạch sẽ.

Lúc này, mặt trời đã lặn.

Cũng không lâu lắm, vị Lý sư huynh kia đã tới gọi hắn đi ăn cơm, đồng hành còn có mấy người mới tới.

Phòng ăn của Đô phong đều có ba bữa cơm một ngày, rất nhiều sư huynh đệ đều ăn cơm ở đó, cũng có một số sư huynh đang trong thời kỳ Tích Cốc* không cần ăn cơm.

Việc phân chia đồ ăn ở đây hơi giống với tiệc đứng ở hiện đại. Một ngày ba bữa, đầu bếp sẽ nấu xong tất cả món ăn, sau đó mỗi món được đựng trong một chiếc khay lớn, các sư huynh đệ muốn ăn gì thì sẽ tự đi lấy. Nhưng vì tránh lãng phí đồ ăn, một trong những quy định của phòng ăn là ăn bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, một khi phát hiện có hành vi lãng phí thức ăn sẽ phải chịu phạt.

Du Tiểu Mặc đi theo Lý sư huynh lấy đồ ăn, lượng cơm của hắn không nhiều, nên chỉ múc một chút. Ngay lúc hắn chuẩn bị ăn cơm, nơi cửa vào truyền tới một trận bạo động nhỏ.

Du Tiểu Mặc ngẩng đầu nhìn sang, thì ra là đại sư huynh đã đến, Phương Thần Nhạc vừa bước vào lập tức có nhiều người lên tiếng chào hỏi, có thể thấy danh tiếng của đại sư huynh ở Đô Phong khá tốt, có lẽ chỉ dưới sư phụ.

Sau khi ăn cơm tối xong, Du Tiểu Mặc về phòng.

Nhớ ra mình chưa tắm, hắn liền lấy một bộ quần áo ra, đặt ở ghế đầu cạnh thùng gỗ.

Thật ra phái Thiên Tâm cũng có suối nước nóng, nhưng vị trí ở quá xa, cho nên mọi người đều lấy nước nóng xách về phòng rồi mới tắm, bởi vì ban ngày Lý sư huynh có dẫn bọn họ tới chỗ đun nước, cho nên Du Tiểu Mặc mới biết đường.

Xách qua xách lại năm chuyển, cuối cùng cũng đổ đầy thùng nước.

Du Tiểu Mặc lau mồ hôi, đóng cửa lại, sau đó mới cởi đồ rồi ngồi vào bồn, nước ấm vừa phải, làn nước đụng vào cơ thể vô cùng dễ chịu, cảm giác buồn ngủ cũng ủa tới. Du Tiểu Mặc miễn cưỡng tỉnh táo, dùng khăn lau tay chân một lần.

Ngay lúc hắn không chú ý, nơi trước ngực bị nước ngâm, dần dần hiện ra dấu vết giống như một cái bớt, hình dạng giống một giọt lệ màu xanh, màu sắc càng ngày càng rực rỡ.

Du Tiểu Mặc đột nhiên cảm thấy trước ngực rát rát, cúi đầu kiểm tra không khỏi ngơ ngác. Từ khi nào trước ngực hắn có thêm cái bớt này vậy, lại còn là màu xanh lam, nhìn rất quý dị, màu sắc tươi sáng của nó như chích từ ngực ra, Du Tiểu Mặc kiểm chế không nổi mà thò tay sờ...

Hai giây sau, Du Tiểu Mặc vốn đang tắm, đột nhiên biến mất. Nước ấm gợn vài vòng sóng, thời gian dần qua bình yên lặng xuống, giống như chưa từng có sự xuất hiện của Du Tiểu Mặc ở nơi này, cả căn phòng chìm vào yên lặng.

*Tích cốc: tích cốc là một phương pháp tu luyện đặc thù được sử dụng trong (một số) hoàn cảnh đặc biệt. Lúc nào cần thì sử dụng đến nó? Vào thời Trung Quốc cổ đại, nhất là trước khi thành lập tôn giáo, có rất nhiều người tu luyện họ đều sử dụng phương pháp gọi là mật tu, tu luyện đơn độc; đi vào núi sâu hoặc chui vào hang động trong núi mà tu, tách ly xa khỏi nơi con người quần tụ sinh sống. Một khi làm như vậy sẽ có vấn đề về nguồn cấp lương thực. Nếu như họ không sử dụng phương pháp tích cốc, thì chắc chắn sẽ không tu luyện được, sẽ chết đói chết khát ở đó.

8. Chương 8: Tỷ Lệ Phần Trăm

Bõm!!!

Trên trời rớt xuống một bóng người rơi thẳng vào hồ nước xanh biếc.

Đỉnh đầu ngập trong nước lạnh thấu xương, Du Tiểu Mặc sợ tới mức hoảng hốt, hắn nghĩ mình đã rơi vào trong biển rồi, cố gắng vùng vẫy vô vọng trong làn nước.

Thế nhưng mà, hắn không biết bơi!!! Du Tiểu Mặc tuyệt vọng mà nghĩ, chẳng lẽ hắn vừa xuyên tới đây không được bao lâu đã bị chết đuối sao?

Trong lòng không nén nổi đau thương, xem ra cả hai đời hắn đều phải làm quỷ đoạn mệnh. Nghĩ như vậy, Du Tiểu Mặc dứt khoát không vùng vẫy nữa, dù sao sớm muộn gì cũng chết, chết thì chết chứ sao, chỉ mong đời sau đừng làm quỷ đoạn mệnh nữa thì tốt rồi.

Toàn thân buông lỏng, Du Tiểu Mặc chờ đợi thời khắc mình chết chìm.

Chỉ là tâm lý không còn áp lực nữa, hắn rốt cục phát hiện ra chuyện khác thường, mở to mắt, không khỏi ngạc nhiên, thì ra nước chỉ sâu tới eo hắn, -_-||....

Lúc này Du Tiểu Mặc mới phát hiện, hắn đã không còn ở trong phòng nữa, lọt vào tầm mắt là một khung cảnh xa lạ, vị trí hắn đang đứng bây giờ là một hồ nước, chiếm diện tích khoảng một phần năm vùng không gian này.

Đây là một vùng không gian rất kì lạ, trời xanh mây trắng, rất sáng, nhưng không nhìn thấy mặt trời. Nhưng nếu nhìn kĩ, sẽ nhận ra rằng tất cả mọi thứ ở đây đều bất động, mây trắng không bay, không trung cũng không hề có tiếng gió, cỏ trong đất rất xanh tươi, nhưng không hề lay động, tới hồ nước hắn đang đứng cũng phẳng lặng không có một gợn sóng.

Du Tiểu Mặc cúi đầu, giọt nước mắt màu xanh vẫn lẳng lặng gấn trên ngực hắn.

Không biết có phải do lúc này vô ý sờ vào nó hay không, cho nên mới xuất hiện ở trong không gian này không. Nghĩ vậy, Du Tiểu Mặc không kiềm chế được giờ tay sờ một cái.

Không ngờ trước mắt hắn tối sầm lại, 'Bịch' một tiếng, hắn lại quay về thùng nước nóng. Thân thể vừa bị hồ nước ngâm cho lạnh như băng, đã từ từ ấm lại rồi.

Du Tiểu Mặc nhìn giọt lệ trước ngực, sau nửa ngày suy đi nghĩ lại, hắn không sờ vào nó lần nữa, tấm qua loa rồi đứng dậy mặc quần áo.

Chẳng biết có phải do ảo giác không, hắn cảm thấy sắc mặt của mình dường như có tinh thần hơn so với trước.

Vì muốn đồ nước đã tắm đi, Du Tiểu Mặc lại chạy đi chạy lại thêm vài chuyến, lúc này sắc trời cũng dần dần đen, bên ngoài gần như không nhìn thấy bóng người, ngẫu nhiên có thấy mấy người, nhưng đều đệ tử có nhiệm vụ đi tuần tra.

Bởi vì đây là ngày đầu tiên đến, cho nên hắn không quen thuộc với tình hình ở Đô Phong cho lắm, bởi vậy Du Tiểu Mặc cũng không dám chạy loạn khắp nơi.

Sau khi đồ hết nước tắm, hắn trở về phòng, đốt một ngọn nến để cho căn phòng sáng sủa một chút, lúc này mới cầm sách lên đọc lại một lần.

Nói đến cái nghề nghiệp đan sư này, đừng thấy phái Thiên Tâm có tận ba ngọn núi lớn chỉ dành riêng cho Đan Hệ, trên thực tế những người có thể trở thành đan sư đã ít lại càng thêm ít.

Không phải do bọn họ không cố gắng, mà là vấn đề về tư chất.

Muốn xem một người có thể trở thành đan sư hay không, cách nhanh nhất là dò xét linh hồn của người đó, chỉ những người mang linh hồn màu sắc mới có thể thành đan sư, mà linh hồn của tu luyện giả đều trong suốt không màu.

Trong số ngàn ngàn vạn vạn người của đại lục Long Tường, những người mang linh hồn có màu sắc chỉ chiếm không tới 1%.

Nói cách khác, trong một trăm người, chỉ có một người có thể trở thành đan sư, hơn nữa người này không nhất định có thể trở thành đan sư cao cấp, có khả năng chỉ có thể làm đan sư cấp thấp, vậy mới biết đan sư ở đại lục Long Tường thật là hiếm hoi.

Nhưng khi phương pháp dò xét linh hồn bắt đầu được mở rộng ra và được sử dụng ở khắp nơi, số lượng đan sư cũng dần nhiều hơn, cho nên hiện tại rất nhiều môn phái đều tùy thân mang theo bạch thủy tinh dùng để dò xét linh hồn, mà thứ bạch thủy tinh này chỉ nhỏ cỡ một cái chén mà thôi.

Cũng nhờ thế cho nên Du Tiểu Mặc mới tránh thoát được một kiếp.

Sau khi trở thành đệ tử ký danh của phái Thiên Tâm, bọn hắn cũng không cần phải kiểm tra lại linh hồn, nhưng con đường sau đó muốn đi như thế nào, vẫn phải tùy vào bản thân mình.

9. Chương 9: Linh Hồn Trong Truyền Thuyết

Ngày hôm sau, Du Tiểu Mặc đi theo các sư huynh đệ tới đại điện Linh Thảo Đường. Linh Thảo Đường là nơi quan trọng nhất của Đồ Phong, cũng là nơi các đệ tử phải tới mỗi ngày.

Lý sư huynh phụ trách đưa bọn họ tới đó nhưng vì bản thân cũng có việc phải làm, cho nên không có thời gian dạy bọn họ, trùng hợp đại sư huynh đang vắng mặt, nên bọn họ được giao lại cho Phương Thần Nhạc.

“Bởi vì các ngươi tiếp xúc với những thứ này lần đầu tiên, bây giờ ta sẽ không nói đến vấn đề phức tạp, giờ chỉ nói về một ít kiến thức cơ bản, thứ đang để trước mặt các ngươi chính là những linh thảo cần dùng trong việc luyện đan, hãy tự mình xem một chút đi.

Phương Thần Nhạc vừa nói, vừa đem mấy chậu cây ở sau lưng đặt trước mặt bọn họ.

Du Tiểu Mặc cũng tò mò như những người khác, nhìn chằm chằm vào mấy cây linh thảo trồng bên trong mấy cái chậu.

Linh thảo là tên gọi chung của tất cả các loại linh dược, nhưng không phải tất cả linh dược đều là loại cây thân thảo, ví dụ như chậu thứ hai từ bên trái qua, là một cây linh thảo cấp một tinh thần hoa.

Sau đó, Phương Thần Nhạc, lại giới thiệu chi tiết về cấp bậc của linh thảo cho bọn họ.

Giống như đan sư, linh thảo cũng phân chia thành nhiều cấp bậc, từ cấp một tới cấp mười hai, cấp bậc của linh thảo càng cao, cấp của linh đan luyện được cũng càng cao, nhưng cũng cần cấp bậc của đan sư phải tương xứng.

Đan sư cấp thấp có thể luyện được loại linh đan từ cấp một tới cấp ba.

Đan sư trung cấp có thể luyện linh đan từ cấp một tới cấp sáu.

Về phần đan sư cao cấp, là nghề nghiệp khiến người ta đổ mắt vì ghen tị cũng như kiếm lời nhiều nhất trên đại lục Long Tường, bởi vì bọn họ có thể luyện linh đan từ cấp một tới cấp 10, chẳng qua cấp bậc của linh đan càng cao, xác suất thành công càng thấp.

Ví dụ như linh đan cấp chín và cấp mười.

Kể cả những đan sư cao cấp đã thành danh nhiều năm, bọn họ cũng chỉ nắm chắc không hơn 10% tỉ lệ thành công, còn chưa nói tới chuyện linh thảo để luyện ra linh đan cũng rất quý hiếm.

Lại nhìn lên trên, sau cấp mười thì còn có linh đan và linh thảo cấp mười một và cấp mười hai, hai loại này có thể gọi là cấp bậc trong truyền thuyết rồi.

Tục truyền rằng, chỉ có đan sư có linh hồn thất thải* trong truyền thuyết mới có thể luyện được, nhưng mà đã qua hơn vạn năm lịch sử của đại lục Long Tường vẫn chưa hề xuất hiện người mang linh hồn thất thải, cho nên dù vạn năm trôi qua đến cùng loại linh hồn này vẫn chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Mà dù có, thì chuyện tìm được linh thảo cấp mười một, mười hai cũng rất khó khăn.

Những nội dung này, Du Tiểu Mặc đều đã đọc qua trong sách, tuy nhiên trong lòng đã hiểu rõ, nhưng hần vẫn chăm chú nghe đại sư huynh giảng, nghe thêm một lần càng có lợi cho hần.

Có vẻ Phương Thần Nhạc cũng chú ý tới vị tiểu sư đệ rất nghiêm túc này, không nhin được mà gật đầu tán thưởng.

Thực ra những điều là kiến thức cơ bản, chỉ cần đọc sách là gặp, chính vì vậy, từ trước tới này mỗi khi Phương Thần Nhạc giảng giải cho các sư đệ, đều có rất ít người nghiêm túc mà nghe,, khó được lại gặp một tiểu sư đệ nghiêm túc và kiên nhẫn thế này lắm, Phương Thần Nhạc không kiềm chế nổi mà nhìn hần mấy lần.

“Tiếp theo, các ngươi hãy làm quen trước với linh thảo cấp một, một lúc nữa ta sẽ quay lại giảng cho các ngươi những nội dung trọng tâm về đan sư.”

Nói xong, Phương Thần Nhạc liền cho bọn họ giải tán.

Du Tiểu Mặc thấy các sư huynh đệ đều muốn chạy tới xem linh thảo, liền mở miệng gọi Phương Thần Nhạc.

Phương Thần Nhạc nghe thấy từ sau lưng vang lên một âm thanh dễ nghe, quay đầu lại liền gặp tiểu sư đệ nghiêm túc kia đang mở một môi mắt to đen láy mong đợi mà nhìn mình, không khỏi có chút buồn cười.

“Tiểu Mặc sư đệ, còn có chuyện gì sao?”

Du Tiểu Mặc không nghĩ tới đại sư huynh còn nhớ tên của mình, ngượng ngùng cúi đầu, nói: “Đại sư huynh, ta muốn đi xem dược viên một chút, không biết có được không?”

Phương Thần Nhạc sững sờ, liếc nhìn hần rồi đánh giá một lát, mới gật đầu nói: “Có thể, ta còn lo lắng hôm nay kiến thức quá nhiều sẽ kiến các ngươi cảm thấy nặng nề, nhưng mà ngươi đã tự yêu cầu, vậy cũng được, chỉ là bây giờ ngươi chỉ có thể tới dược viên cấp một thôi.”

“Cám ơn đại sư huynh.” Du Tiểu Mặc vui vẻ, vội vàng nói cám ơn.

Phương Thần Nhạc cười nói không cần khách sáo, sau đó liền dẫn hần đi.

Dược viên là nơi quan trọng nhất trong phái Thiên Tâm, bất kì một môn phái nào muốn phát triển lâu nào cũng không thể rời khỏi nó, có thể nói dược viên cũng là một cấm địa, trừ khi có lệnh bài của trưởng môn, nếu không chỉ có sư thúc chăm sóc dược viên mỗi ngày mới có thể tới.

Nhưng đây cũng chỉ là quy định cho dược viên trồng linh thảo cấp năm trở lên, từ cấp năm trở xuống đều mở cửa tự do.

Ba ngọn núi lớn của Đan Hệ đều có riêng năm mảnh dược viên để gieo trồng linh thảo, theo thứ tự là linh thảo từ cấp một tới cấp năm, đều phân chia rõ ràng.

Du Tiểu Mặc là đệ tử ký danh mới nhập môn, cho nên chỉ có thể vào dược viên cấp một.

*Thất thái: bầy màu

10. Chương 10: Phát Hiện Ở Dược Viên

Phương Thần Nhạc dẫn hần đến dược viên, thuận tiện dặn dò đệ tử trông coi, sau đó mới rời khỏi.

Biết được Du Tiểu Mặc là do đại sư huynh dẫn tới, đệ tử trông coi dược viên cũng không làm khó hần, chỉ thuận miệng nói mấy việc cần chú ý, rồi mới để hần đi vào.

Dược viên cấp một rất lớn, chủ yếu là bởi vì nhu cầu cần số lượng rất nhiều mà còn rất dễ trồng.

Du Tiểu Mặc vừa bước vào đã nhìn thấy một mảnh linh thảo thật lớn đang chấp chờn đón gió.

Linh thảo quen thuộc nhất là mấy cây diệt đả thảo đã từng nhìn thấy trong sách, lá và thân đều có màu xanh, hoa có màu tím, loại linh thảo này rất hữu hiệu với việc trị liệu ngoại thương, nhưng mà thường thì đan sư thường không dùng đến nó để luyện linh đan trị ngoại thương.

Đối với tu luyện giả mà nói, ngoại thương đều là mấy vết trầy xước nho nhỏ, cho nên bọn họ rất ít khi phải dùng tới linh đan trị ngoại thương. Nhưng nữ tu luyện giả thì không nghĩ thế, dù sao thì thích đẹp cũng là bản tính của phụ nữ mà.

Hai bên diệt cỏ thảo là đông lăng thảo và tinh thần hoa, hai loại linh dược này được dùng để luyện chế những loại linh đan thường xuyên dùng đến, cho nên số lượng trồng khá lớn.

Du Tiểu Mặc ngồi xổm bên đám tinh thần hoa dò xét cẩn thận, không biết có phải do hắc tướng tượng hay không. Hắc cảm giác, đoá tinh thần hoa bên tay trái dường như không có tinh thần lắm, còn đoá tinh thần hoa bên tay phải lại tràn đầy sức sống, bên ngoài cành lá còn giống như đọng một lớp sương trắng mờ mờ, không biết là thứ gì.

Lại nhìn mấy đoá tinh thần hoa xung quanh, tất cả đều không phát triển tốt được như nó. Quan trọng nhất là, bên ngoài cành lá đều không thấy đọng lớp sương trắng kia, Du Tiểu Mặc không hiểu vì sao.

Bởi vì không xác định mình có hoa mắt hay không, Du Tiểu Mặc liền chuyển sang chỗ khác.

Không ngờ rằng đám đông lăng thảo gần chỗ hắc đang đứng cũng có năm cây linh thảo phát triển thành trạng thái như vậy, không ngoại lệ, mấy cây này đều đọng một lớp sương trắng trên cành lá, tất cả đều tràn đầy sức sống.

Chỉ tiếc nhận thức về linh thảo của Du Tiểu Mặc không sâu, cho nên hắc không biết được đã có chuyện gì đã xảy ra. Nhưng hắc không ngờ, mơ hồ đoán được mấy cây linh thảo kia hắc là mấy cây sinh trưởng tốt nhất trong vườn.

Sau đó, Du Tiểu Mặc liền ném chuyện này ra sau đầu.

Đại sư huynh cho bọn hắc một tiếng sau phải tập hợp, chỉ là vì Du Tiểu Mặc quá chăm chú quan sát đám linh thảo trong được viên, rốt cục đã quên mất chuyện này.

Chờ hắc phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện đại sư huynh đang mỉm cười đứng sau lưng mình.

Du Tiểu Mặc hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn thoáng màu trời mới phát hiện đã trễ, vội vàng nói xin lỗi: “Thật xin lỗi đại sư huynh, đệ quên không để ý thời gian.”

Phương Thần Nhạc không trách hắc, ngược lại còn vừa cười vừa nói: “Khó mà gặp được một tiểu sư đệ nghiêm túc như thế này, đại sư huynh rất vui mừng, may mà lần này chỉ là bài học cơ bản, nội dung cũng không nhiều, ta sẽ giảng lại cho đệ một lần là được, chỉ cần nhớ lần sau đừng có đến muộn nữa.”

Du Tiểu Mặc có chút ngại ngùng, đành phải quy củ trả lời: “Cám ơn đại sư huynh.”

Hai người trở lại Linh Thảo Đường, quả nhiên, Phương Thần Nhạc giảng lại bài cho một mình hắc. Bài trước nói về linh thảo, còn lần này thì khác, giảng giải cụ thể về nghề nghiệp đan sư.

Tại đại lục Long Tường, cho dù đan sư cùng tu luyện giả mặc dù chỉ chiếm tỉ lệ 1/100, nhưng cũng phải nói tới việc nhân khẩu ở đại lục này vốn vượt qua ngàn tỷ người, cho nên số lượng đan sư cũng không hề ít, trên thực tế, chân chính ít phải là đan sư cao cấp.

Con đường từ đan sư trung cấp tới đan sư cao cấp có một bức tường lớn mà không phải đan sư nào cũng có thể vượt qua.

Việc này có liên quan rất lớn tới tư chất của đan sư đó, các bậc của linh hồn sẽ quyết định con đường sau này của bạn, nhưng linh hồn có đẳng cấp càng cao, tỉ lệ xuất hiện cũng càng thấp, ví dụ như mấy sư huynh đệ cùng vào phái Thiên Tâm với Du Tiểu Mặc, bọn họ đều là người cùng một địa phương, nhưng trong mười người, chỉ một mình Giang Lưu có được linh hồn màu lam.

Có điều tư chất kém cũng không nghĩa là sau này sẽ không có đường ra.

Bởi vì cái gọi là nghề nghiệp cũng có nhiều chuyên ngành, từng lĩnh vực chắc chắn sẽ có người sở trường, mặc dù là đan sư cấp thấp, cũng không thể nói là không có thành tựu.

“Đại sư huynh, đan sư cấp thấp chỉ có luyện được đan được đơn giản, nhưng mà cũng có rất nhiều đan sư cấp thấp khác có thể luyện ra, đâu phải là vật quý hiếm gì, như vậy sao có thể làm nên thành tựu gì?” Du Tiểu Mặc không hiểu lắm.

Trong mắt Phương Thần Nhạc hiện lên vài tia vui vẻ, giống như không ngạc nhiên lắm: “Tiểu sư đệ cũng biết, vì cái gì mỗi một món đồ đều chia ra tốt xấu?”

Du Tiểu Mặc suy nghĩ kỹ, ánh mắt lập tức sáng lên: “Phải chăng linh đan cũng có vấn đề liên quan đến chất lượng?”

Phương Thần Nhạc hài lòng gật đầu, khen ngợi hắn là bởi vì mình trước kia cũng đã hỏi qua những sư đệ khác, nhưng phản ứng của bọn họ đều không nhanh như Du Tiểu Mặc.

Du Tiểu Mặc cúi xuống, lỗ tai hơi đỏ, không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận.

Hắn cũng không dám nói việc mình là một người hiện đại, cho nên mới miễn cưỡng với vấn đề này, bởi vì chất lượng sản phẩm ở hiện đại là một vấn đề rất lớn, không ít người lo lắng mua phải hàng giả còn nghiên cứu kỹ, ví dụ như chính hắn!

“Chất lượng linh đan tốt hay xấu quyết định bởi linh thảo dùng trong lúc luyện đan, nếu như bụi linh thảo này lúc trồng không phát triển tốt, như vậy linh đan luyện ra từ nó cũng sẽ kém nhiều, cho nên linh đan cũng chia làm ba cấp bậc, theo thứ tự là hạ phẩm, trung phẩm và thượng phẩm, trong đó linh đan thượng phẩm là loại tốt nhất.

“Thì ra là thế.” Du Tiểu Mặc cảm giác có thứ gì đó bất ngờ hiện lên trong đầu mình, nhưng khi hắn muốn nắm bắt thì ý nghĩ này lại biến mất. Trực giác nói cho hắn biết đó là một chuyện rất quan trọng, nhưng hắn nghĩ mãi mà không ra, cho tới khi tiết học chấm dứt, hắn về tới phòng mới đột nhiên “A” một tiếng.

“Chẳng lẽ là mấy thứ thấy buổi sáng?”

11. Chương 11: Gặp Lại Người Quen

Buổi sáng, Du Tiểu Mặc đã phát hiện ra linh thảo trồng trong dược viên phát triển có chút khác nhau. Ngay từ đầu hắn cũng không chắc chắn lý do vì sao, bây giờ suy nghĩ một chút, hắn là vấn đề về chất lượng.

Tuy rằng không hiểu tại sao cùng trồng trong một mảnh dược viên mà chất lượng của linh thảo lại khác nhau, nhưng hắn là phải có nguyên nhân, có lẽ là do cách linh thảo hấp thu dưỡng chất khác nhau, cũng có thể bị điều kiện bên ngoài ảnh hưởng.

Mặc kệ nguyên nhân là gì, Du Tiểu Mặc rất vui mừng với phát hiện này.

Nếu như hắn có thể phân biệt được chất lượng linh thảo, như vậy sau này quá trình tìm kiếm linh thảo cũng sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Nhưng lúc này Du Tiểu Mặc cũng không tiện hỏi các sư huynh, chỉ là nếu không hỏi, hắn cảm giác đêm nay mình nhất định sẽ mất ngủ, nghĩ tới nghĩ lui, hắn quyết định tới Tàng Thư Các xem một chút, Tàng Thư Các bao quát vạn vật, hắn phải có nội dung nói về việc này.

Ăn qua loa bữa tối, Du Tiểu Mặc không cùng các huynh đệ trở về, mà trực tiếp đi tới Tàng Thư Các.

Người trông coi Tàng Thư Các vẫn là lão giả có khuôn mặt nghiêm nghị ấy. Bởi vì đã đến một lần rồi, cho nên Du Tiểu Mặc không cần lão giả nhắc nhở như lần trước, lập tức lấy thẻ thân phận đưa cho lão giả, giống như lần trước, được một lệnh bài làm bằng gỗ màu đen.

“Cám ơn lão bá.” Du Tiểu Mặc lễ phép cảm ơn, sau đó mới đi vào Đông Các.

Du Tiểu Mặc quay lưng lại nên không phát hiện, sau khi lão giả nghe được câu “lão bá” kia, khuôn mặt nhăn nhó một chút, chỉ sợ ẩn tượng về tên đệ tử ký danh này đã càng ngày càng khắc sâu rồi.

Đi vào Tàng Thư Các, Du Tiểu Mặc theo bản năng mà nhìn quanh xem có người nào khác ở đó không. Tên thiếu niên lần trước đột ngột xuất hiện đã dọa hắn sợ gần chết, hắn không hy vọng chuyện như thế lại xảy ra lần nữa, cảm giác bị người soi mói cũng không tốt chút nào.

Chẳng qua Du Tiểu Mặc đã nghĩ nhiều rồi.

Bình thường tầng thứ nhất có rất ít người ngồi lại, bởi vì nội dung bên trong sách khá nhiều, không có khả năng đọc hết trong vòng một hai canh giờ, cho nên phần lớn đều mượn về phòng xem.

Tại hàng thứ hai của giá sách, Du Tiểu Mặc tìm được một quyển gọi là Những vấn đề thường gặp khi gieo trồng linh thảo. Sách dày khoảng 2cm, dựa vào tốc độ đọc sách của hắn, đoán chừng một ngày đều chưa đọc xong, cho nên hắn quyết định mượn quyển sách này về, dù sao thì về sau hắn sẽ phải tiếp xúc nhiều với kiến thức về vấn đề này mà.

Du Tiểu Mặc cũng không lập tức rời đi, hắn đi sang mấy giá sách khác nhìn, đi một vòng cũng không tìm được quyển nào hữu dụng mới chuẩn bị đi về.

Thế nhưng ngay tại lúc hắn xoay người, bên cạnh đột nhiên truyền tới một vài tiếng động, tiếp theo đó một bóng người màu trắng hiện ra từ hư không, theo sau bóng trắng đó là một cái bóng màu hồng nhạt.

Du Tiểu Mặc chăm chú nhìn lên, mới phát hiện hóa ra là đôi nam nữ hắn gặp ở Tây Các lần trước đây mà.

Bởi vì lần này khoảng cách rất gần, cho nên nam nhân kia ngay lập tức chú ý tới sự hiện diện của hắn, bên trên gương mặt tuấn mỹ như đao gọt phẳng phất được gắn lên hai ngôi sao lạnh lẽo, bỗng nhiên rơi trên người hắn.

Ánh mắt không mang theo chút tình cảm nào khiến toàn thân Du Tiểu Mặc lạnh ngắt, hai tay cầm sách không kiềm chế được mà run nhẹ một cái.

Vốn cho là vị đại sư huynh và tiểu sư muội này hắn là người của Vô Hệ, nhưng bọn họ lại xuất hiện từ Đông Các, vì vậy Du Tiểu Mặc không dám chắc nữa, rốt cục là sao?

Cô gái mặc áo hồng kia mới đầu không chú ý tới Du Tiểu Mặc, bởi vì toàn bộ sự chú ý của nàng đều đặt trên người nam nhân kia, lúc anh ta nhìn hắn, cô nàng cũng liền phát hiện ra, đôi mày xinh đẹp liền nhíu lại.

“Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy tuấn nam mỹ nữ bao giờ à, còn không cút đi?”

Du Tiểu Mặc: “...”

Lần đầu gặp được người không biết xấu hổ như vậy á, thật sự chưa từng gặp luôn nha, được rồi, cô thắng, mỹ nữ!

Du Tiểu Mặc thật sự không thích loại con gái điêu ngoa như cô nàng này, nhìn qua cũng biết là bị làm hư từ nhỏ, cứ cố so đo với nàng thì người thua thiệt chắc chắn sẽ là chính mình.

Lúc rời đi, hắn còn có thể nghe được tiếng cô nàng đang nũng nịu với nam nhân kia.

“Tiểu ca ca, rõ ràng huynh đã đáp ứng với phụ thân cùng Vân Vân đến Tầng Thư Các cơ mà, sao tự nhiên lại muốn đi, ghét quá, người ta còn chưa đọc xong nữa.”

Du Tiểu Mặc rùng mình một cái, dứt khoát bỏ chạy khỏi Đông Các.

12. Chương 12: Nguy Hiểm Của Linh Đan

Sau khi trở lại phòng, đầu óc Du Tiểu Mặc mới dần dần minh mẫn.

Mấy câu cô nàng áo hồng đó nói cũng tiết lộ một lượng tin tức không nhỏ, cái người “đại sư huynh” đó rất có thể là đệ tử Vô Hệ, mà cô nàng thì hắn là một đan sư.

Tuy Du Tiểu Mặc không hòa đồng mấy, nhưng cũng biết Đô Phong không thể nào có một người như thế, vậy thì cô gái kia hắn là đệ tử của Thiên Phong hoặc Phi Phong.

Ném mấy âm thanh ỏn ẻn của cô nàng ra khỏi đầu, Du Tiểu Mặc bắt đầu nghiêm túc đọc sách.

Nói về vấn đề chất lượng của linh thảo, đúng là trong sách có đề cập tới. Có một số linh thảo căn cứ vào cách trồng khác nhau sẽ sinh trưởng khác nhau, chất tượng cũng tương đối mà xuất hiện kết quả tốt hay

xấu, nhưng tất cả linh thảo đều không ngoại lệ, mặc kệ dùng cách đào tạo nào, chất lượng của linh thảo vĩnh viễn không cao hơn nổi 95%.

Đương nhiên, chuyện này cũng liên quan trực tiếp tới chất lượng của linh đan.

Trong sách có ghi lại, nghe nói phương pháp trồng linh thảo đã xảy ra vấn đề từ mấy ngàn năm trước, đến tận bây giờ vẫn không có ai có thể trồng được loại linh thảo có chất lượng tốt nhất, bởi vậy linh thảo xuất hiện vẫn đề phân chia tỉ lệ, chất lượng linh đan cũng theo đó mà chia làm ba loại phẩm cấp thượng, trung, hạ.

Trở mình một cái, Du Tiểu Mặc liền nghĩ ra như thế nào để phán đoán chất lượng của linh thảo.

Đơn giản mà nói, giống như cách mà tu luyện giả hấp thu linh khí, sở dĩ gọi linh thảo là linh thảo cũng bởi vì chúng hấp thu linh khí trong thiên địa, linh khí nuôi dưỡng kinh mạch từ bên trong, lúc hấp thu đủ linh khí cũng là lúc linh thảo thành thực.

Bởi vậy, cách phán đoán chất lượng cao thấp của linh thảo căn cứ vào nồng độ linh khí ẩn chứa bên trong kinh mạch của nó.

Đến giờ Du Tiểu Mặc mới hiểu, hóa ra lúc sáng hắn nhìn thấy tầng sương trắng nhàn nhàn trên cây tính thần hoa đó, là lúc chất lượng linh thảo đạt tới trạng thái tốt nhất. Chỉ là tỷ lệ xuất hiện tình huống này không nhiều, ví dụ như trong được viên cấp một, cũng chỉ ngẫu nhiên xuất hiện vài cây mà thôi, chớ nói chi là những cây linh thảo cấp cao, tỉ lệ xuất hiện gần bằng số không.

Mặt khác, bởi vì cấp bậc linh đan cũng có cao có thấp, cho nên lúc tu luyện giả dùng linh đan cũng sẽ xuất hiện một tỉ lệ nguy hiểm nhất định, chất lượng của linh đan càng thấp, nguy hiểm lại càng cao.

Ví dụ như linh đan hạ phẩm, bởi vì chất lượng linh thảo chỉ cao hơn 60%, thấp hơn 70%, cho nên lúc tu luyện giả sử dụng linh đan, tỉ lệ nguy hiểm sẽ lên tới 35%, tỉ lệ này rất cao. Về phần linh đan trung phẩm thì có đỡ hơn một chút, bởi vì chất lượng linh thảo cao hơn 70%, thấp hơn 85%, vì vậy nguy hiểm lúc dùng linh đan chỉ còn 20% mà thôi. Mà độ nguy hiểm thấp nhất, đương nhiên phải kể đến linh đan thượng phẩm.

Bởi vì chất lượng linh thảo đã vượt qua 90%, cho nên nguy hiểm của linh đan thượng phẩm chỉ còn có 8%. Bởi vậy, từ trước tới nay, linh đan thượng phẩm đều là mục tiêu để mọi đan sư theo đuổi, một số đan sư cao cấp ở đại lục Long Tường ngoài việc luyện đan thì còn tận sức mà nghiên cứu các cách trồng linh thảo.

Chẳng qua cũng có một chút ngoại lệ.

Năm trăm năm trước, có một vị đan sư cao cấp phát hiện một cách để giảm xuống tỉ lệ nguy hiểm khi dùng linh đan. Cách kia chính là chất lọc và rèn luyện, lấy tạp chất ở bên trong linh thảo loại bỏ ra ngoài, linh đan luyện ra sau đó sẽ có tỉ lệ nguy hiểm sẽ giảm xuống thấp hơn.

Về sau, phát hiện này bị người khác truyền ra ngoài, rất nhiều đan sư đều cảm thấy rung động, sau đó hả, tất nhiên là rất nhiều đan sư đều noi theo cách làm này, hy vọng có thể thông qua việc rèn luyện linh thảo làm giảm xuống độ nguy hiểm khi dùng linh đan.

Chỉ là cách này có thể giảm xuống độ nguy hiểm, nhưng không thể tăng chất lượng của linh đan.

Bởi vì chất lượng của linh đan còn liên quan tới nồng độ linh khí ẩn chứa trong linh thảo nữa, dù tạp chất đã được loại bỏ, nhưng nồng độ linh khí bên trong linh thảo không thể thay đổi.

Cũng phải nói cách làm mà vị đan sư cao cấp kia phát hiện vô cùng có ích.

Thông qua việc rèn luyện, tỉ lệ nguy hiểm của linh đan hạ phẩm thấp xuống 15%, linh đan trung phẩm thấp xuống 10%, còn linh đan thượng phẩm thì chỉ còn vón vẹn 5%.

Đây là tất cả, nhưng cũng đủ làm cho đầu óc Du Tiểu Mặc choáng váng, thật quá phức tạp.

Bây giờ hắn mới hiểu được, vì sao lúc trước mấy vị sư huynh đệ đều nói luyện đan không hề dễ dàng, hóa ra trình tự để luyện chế ra một viên linh đan bao gồm thật nhiều bước, muốn trong vòng nửa năm luyện ra một viên linh đan cấp hai, nghĩ thế nào cũng thấy không khả thi.

Du Tiểu Mặc đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu, xem ra muốn ở lại phái Thiên Tâm, phải dùng 200% cố gắng mới được.

13. Chương 13: Sức Mạnh Của Linh Hồn

Ngày hôm sau, lúc Du Tiểu Mặc ra khỏi cửa, mấy vị sư huynh đệ ở bên cạnh cũng đã tới Linh Thảo Đường rồi.

Quan hệ của Du Tiểu Mặc với bọn họ là dạng không mặn cũng không nhạt, bình thường nếu gặp được thì sẽ chào hỏi một câu, cho nên không thân thiết mấy.

Bọn họ đại khái cũng biết rõ tình cảnh của mình lúc này, dù sao thì tư chất không tốt, lại còn nhập môn muộn nhất, cho nên sẽ có một chút suy nghĩ khác, sáng sớm lập tức đi tìm mấy vị sư huynh có bối phận cao hơn để nịnh nọt.

Du Tiểu Mặc là người đến cuối cùng.

Người hướng dẫn bọn họ vẫn là đại sư huynh Phương Thần Nhạc, bởi vì ấn tượng của đại sư huynh đối với Du Tiểu Mặc mấy ngày trước đó cũng không tệ lắm, cho nên lúc nhìn thấy hắn chỉ mỉm cười gật đầu, cũng không trách cứ gì thêm.

Phản ứng của mấy sư huynh đệ kia thì hoàn toàn ngược lại, vì mọi người phải đợi một mình Du Tiểu Mặc, cho nên sắc mặt cũng không vui vẻ cho lắm, lại thấy đại sư huynh không thêm quở trách hắn, càng thêm không thích.

Du Tiểu Mặc còn đang mãi xấu hổ vì mình tới muộn, bởi vậy cũng không chú ý tới mọi người đã có chút bất mãn với hắn, biết làm sao giờ, tối hôm qua hắn đọc sách tới khuya, kết quả hôm nay liền dậy trễ.

Đợi hắn ngồi xuống, Phương Thần Nhạc mới bắt đầu bài giảng ngày hôm nay.

Việc quan trọng của đan sư là luyện đan, nhưng cũng không phải bảo luyện thì sẽ luyện được, bởi vì luyện đan còn cần một vật môi giới quan trọng nhất, đó chính là sức mạnh của linh hồn, sức mạnh của linh hồn chỉ có thể xuất hiện nếu linh hồn có màu sắc, cho nên điều đầu tiên phải làm để bước vào nghề đan sư chính là kích phát sức mạnh của linh hồn.

Làm sao để kích phát sức mạnh của linh hồn, đây chính là nội dung quan trọng nhất ngày hôm nay mà Phương Thần Nhạc muốn nói.

“Quá trình kích phát sức mạnh của linh hồn sẽ hơi nguy hiểm một chút, nhưng nguy hiểm không lớn, miễn là mọi người dựa theo trình tự ta nói mà làm theo thì sẽ không có vấn đề.”

Phương Thần Nhạc nói, tiếp theo liền tự đem mấy cây linh thảo trên tay phát cho mỗi người một cây, sau khi mọi người đều cầm được linh thảo, mới tiếp tục giải thích.

“Hiện tại thứ các ngươi đang cầm trong tay là một loại linh thảo có tên hồn thảo, nó là linh thảo cấp hai, nhưng khác hẳn so với những linh thảo bình thường khác, tác dụng lớn nhất của nó không phải là để luyện đan, mà là kích phát sức mạnh của linh hồn, bây giờ, các ngươi hãy ngắt mảnh lá mềm nhất ở giữa, sau đó nuốt xuống, cảm nhận được lực bên trong, có thể sẽ hơi đau đớn một chút, nhưng mà nhin một lúc là sẽ qua ngay thôi.”

Phương Thần Nhạc dứt lời, tâm trạng của mọi người lúc này đều nóng lòng để được ăn hồn thảo.

Du Tiểu Mặc cũng không khác, hắn cẩn thận ngắt cái mảnh lá kia, sau đó ngậm vào trong miệng...

Thời gian một phút trôi qua, Du Tiểu Mặc cuối cùng cũng tỉnh lại, nhưng lúc này trán đã đầm mồ hôi, áo sau lưng cũng ướt sũng, giống như vừa từ dưới nước chui lên, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu hắn là, bị lừa rồi.

Cuối cùng hắn cũng cảm nhận được cái gọi là ‘hơi đau một chút’ của đại sư huynh, cái này mà gọi là một chút hả, quả thực là sống không bằng chết thì có, hắn suýt chút nữa thì cắn lưỡi tự tử, may mắn mà còn chịu được.

Nhìn những người khác, tuy rằng đều chịu nỗi, nhưng ai cũng thấm thiết hơn hẳn rất nhiều, cả người đều không còn tí sức nào.

“Xem ra tất cả mọi người đều vượt qua được, vậy đại sư huynh chúc mừng các người đã thành công bước vào ngưỡng cửa luyện đan nhé.” Phương Thần Nhạc cười tủm tỉm nhìn họ, không ảnh hưởng chút nào với mấy ánh mắt ai oán của mọi người.

Mặc dù ai cũng cảm thấy đại sư huynh thật xấu mà, nhưng chẳng ai dám nói gì.

“Đại sư huynh, tiếp theo là chúng ta có thể học tập cách luyện đan rồi phải không?” Du Tiểu Mặc miễn cưỡng lấy lại tỉnh táo mà hỏi.

“Sức mạnh linh hồn của các người đã được kích phát, tất nhiên là có thể, chỉ là có một số việc ta phải nói trước.” Phương Thần Nhạc thấy người khôi phục đầu tiên là hắn, không khỏi gật đầu thỏa mãn.

Mọi người lập tức vểnh tai lắng nghe.

Phương Thần Nhạc nói: “Khóa học ngày hôm qua ta đã nói qua cho mọi người, linh thảo cấp một là loại linh thảo cấp thấp nhất, cho nên có thể tìm thấy ở rất nhiều nơi, bởi vì thế các người cũng có thể vô điều kiện mà nhận linh thảo cấp một, bất kể số lượng bao nhiêu, nhưng từ linh thảo cấp hai trở lên, Đô Phong sẽ căn cứ vào tình hình của các người, mỗi tháng giao cho số lượng nhất định.”

Du Tiểu Mặc cảm thấy, việc hạn chế này mặc dù để ngăn chặn hiện tượng lãng phí, nhưng cũng tạo thành một tai hại không hề nhỏ, không đời nào lên tiếng hỏi, đã có người nói ra.

“Đại sư huynh, nếu như dùng hết linh thảo rồi, thì phải làm sao?”

“Nếu như muốn dùng nữa, vậy cũng chỉ có thể trao đổi, có hai cách, một là dùng sức lao động để đổi lấy điểm cống hiến, sau đó căn cứ vào điểm cống hiến mà nhận số linh thảo tương đương, ví dụ như, quét dọn phòng ăn, Linh Thảo Đường, hoặc giúp sư thúc sư bá nào đó chăm sóc vườn linh thảo các loại.” Phương Thần Nhạc vừa cười vừa nói.

Nghe xong lời giải thích của hắn, mọi người không khỏi nhìn nhau, hiển nhiên không nghĩ ra được, thật vất vả mới có thể vào phái Thiên Tâm, cuối cùng vẫn phải làm việc vất.

Ngược lại Du Tiểu Mặc có chút tò mò: “Đại sư huynh, còn cách thứ hai là gì?”

Nét vui vẻ trên khuôn mặt Phương Thần Nhạc càng ngày càng sâu: “Cách khác thì đơn giản hơn nhiều, chính là xuống núi mua, dưới núi có rất nhiều cửa hàng đều bán linh thảo, chỉ là các người phải tự bỏ tiền của mình ra mua, về vấn đề này phái Thiên Tâm không có quản lý nghiêm khắc lắm, một tháng mỗi đệ tử đều có thể xuống núi hai lần.

Nghe thế có mấy người đều thở phào một tiếng.

Khuôn mặt Du Tiểu Mặc thì khổ sở thấy rõ, cái cách này đối với hắn là cách vô dụng, bởi vì hắn không có tiền, xem ra, hắn lại có thêm một nhiệm vụ nữa, đó chính là kiếm tiền!

14. Chương 14: Gánh Nặng Đường Xa

Sau một hồi nghe ngóng xung quanh, Du Tiểu Mặc rốt cục đã biết cái gì gọi là điểm cống hiến.

Một cây linh thảo cấp hai cần năm điểm cống hiến để đổi, mà quét dọn phòng ăn hoặc Linh Thảo Đường, mỗi ngày chỉ có thể kiếm được tối đa hai mươi điểm, không nhiều lắm, nhưng cũng không ít, bởi vì không phải ai cũng có cơ hội quét dọn phòng ăn, bình thường đều thay phiên nhau.

Đệ tử của Đô Phong không hề ít, ngoại trừ mấy người có tiền ra, đa số đệ tử đều xuất thân bần hàn, cho nên mới phải đi tranh giành mấy việc này, đặc biệt là việc đi trông coi vườn thuốc của các sư thúc sư bá, bởi vì việc này nhẹ nhàng mà điểm cống hiến kiếm được cũng nhiều, cho nên số người đi tranh đoạt không ít.

Chẳng qua là, không phải cứ tranh giành là có thể tới lượt mình.

Bởi vì quen biết cũng là một vấn đề cực kỳ quan trọng, nếu có người quen đề cử, thì đã có 80% cơ hội, còn nếu người không biết các sư thúc bá có vừa ý mình không, thì việc đi tới trước mặt họ cũng là cả một vấn đề đó.

Nghĩ rõ ràng, Du Tiểu Mặc có chút hiểu những người kia tại sao lại phải đi nịnh nọt đút lót cho các sư huynh rồi.

Nói thì nói như vậy, nhưng Du Tiểu Mặc không có ý định đi nịnh nọt người ta, hắn còn không có tự kỷ tới mức nghĩ chỉ cần đôi mắt tràn đầy hy vọng của mình nhìn bọn họ, các sư huynh sẽ nhìn hắn bằng con mắt khác.

Về phần đại sư huynh Phương Thần Nhạc, hắn căn bản không nghĩ tới. Tuy rằng hai người có nhiều cơ hội nói chuyện, nhưng ai biết được đại sư huynh là dạng người gì, nếu làm cho đại sư huynh phản cảm, vậy thì cái được bù không đủ cái mất.

Nhưng may mắn là, con đường trở thành đan sư cấp hai của hắn còn rất xa.

Giữ lấy tinh thần thích ứng trong mọi hoàn cảnh, Du Tiểu Mặc quyết định tạm thời không suy nghĩ tới vấn đề này nữa.

Quảng bớt gánh nặng ra sau, toàn thân hắn đều cảm thấy dễ chịu, cũng vừa lúc ăn cơm trưa, Du Tiểu Mặc liền đi theo mọi người tới phòng ăn.

Ba người đi trước đều lớn tuổi hơn hắn, cho nên cũng có thể gọi là sư huynh, lúc này ba người họ đang vây quanh một vị sư huynh họ Triệu, Triệu sư huynh và đại sư huynh đều là đệ tử của sư phụ Khổng Văn, xếp hàng thứ năm, là đan sư cấp hai, có điều nghe nói rằng hắn sắp trở thành đan sư cấp ba rồi.

Đối với bọn họ mà nói, bối phận của Triệu sư huynh khá cao, hơn nữa cũng biết rất nhiều chuyện. Mấy vị sư huynh vì mục đích sau này để sống hơn, thỉnh thoảng sẽ nghe ngóng tin tức từ Triệu sư huynh, đương nhiên, không thể thiếu chuyện hiểu kình được.

“Triệu sư huynh, bọn đệ đều vừa tới chưa được mấy ngày, rất nhiều chuyện của Đô Phong đều không hiểu, huynh có thể chỉ bảo một chút được không?”

“Các người muốn biết cái gì?” Nghe thấy sắp có lợi, giọng của Triệu sư huynh nghe có vẻ rất vui.

“Điều bọn đệ muốn biết là, cái việc trông coi được viên kia ấy, phải cạnh tranh như thế nào?” Một người trong đám dè dặt hỏi.

Triệu sư huynh ‘Xùy’ một tiếng, nói “Việc này các người đừng mơ nữa, được viên của Đô Phong cũng không nhiều, cho dù cần cũng không tới lượt các người, nếu các sư thúc bá mà cần người ấy, họ sẽ tìm đệ tử của mình, còn vườn thuốc thì sư phụ, đại sư huynh và nhị sư huynh, cũng đã có người cố định hết rồi.”

Mấy người thất vọng không nói ra được, nhưng tất cả có thể nói đều nằm trong dự kiến.

Bọn họ chẳng qua chỉ là đệ tử ký danh mới nhập môn mấy ngày, chuyện tốt khẳng định không tới lượt bọn họ hưởng.

“Triệu sư huynh, huynh vừa mới nói đại sư huynh và nhị sư huynh đều có được viên, chẳng lẽ bọn hắn đã là đan sư cấp bốn rồi hả?”

Mọi người đều biết, chỉ có đan sư cấp bốn mới có tư cách được sở hữu một mảnh được viên, vấn đề này hôm qua đại sư huynh đã nói cho bọn họ biết rồi.

“Tất nhiên, đại sư huynh và nhị sư huynh tư chất thông minh, đã trở thành đan sư cấp bốn từ năm ngoái rồi, có thể nói hai người là đệ tử xuất sắc nhất ở Đô Phong.” Nói xong, Triệu sư huynh lại liếc nhìn vẻ mặt buồn rầu của bọn họ, cười nói: “Có điều các người đừng nản chí, tuy nhiên đời này các người có thể chỉ tiến được tới cấp ba, nhưng chỉ cần chịu khó chăm chỉ, có khi cũng có thể làm nên thành tựu ở lĩnh vực này.”

Đút lời, hai đầu lông mày của Triệu sư huynh lóe thêm một cái gọi là cảm giác về sự ưu việt, chỉ vì linh hồn của hắn là màu xanh dương, lời nói trong miệng nghe thì giống như an ủi, nhưng trong ánh mắt chẳng có tí đồng tình nào.

Ba người nhìn nhau, không khỏi lộ ra một nụ cười đau xót.

Hoàn toàn chính xác, tư chất của bọn họ sớm đã định trước chỉ có thể trở thành một đan sư cấp thấp, đối với những đan sư cấp bốn chỉ có thể ngẩng đầu lên mà nhìn theo ngưỡng mộ thôi.

Đội bọn họ đi tới phòng ăn, Du Tiểu Mặc mới giật mình, sau nửa ngày, hắn mới bắt đầu chột dạ.

Một giây trước, hắn vẫn còn thấy may mà mình không cần phải đau đầu vì chuyện linh thảo cấp hai, mấy sư huynh lo xa quá rồi.

Quả thực, nếu như bắt đầu làm việc từ bây giờ, như vậy điểm cống hiến để dành được tới lúc đó cũng đủ để dùng, hắn thực sự không nghĩ tới chỗ này.

Nghĩ vậy, Du Tiểu Mặc lập tức cảm thấy gánh nặng đường xa.

Sau khi ăn cơm trưa xong, toàn bộ buổi chiều Du Tiểu Mặc dùng để làm xong nhiệm vụ mà đại sư huynh giao. Việc đó là củng cố sức mạnh của linh hồn và phân biệt được tính của các loại linh thảo, đây là vì làm vững chắc kiến thức cơ bản của bọn họ, nếu không lúc luyện đan trong tương lai rất có thể xảy ra sai sót.

Cho tới khi mặt trời sắp xuống núi, Du Tiểu Mặc mới rời khỏi Linh Thảo Đường để về phòng.

Vốn định muốn tắm, Du Tiểu Mặc đột nhiên nhớ tới cái quy định làm cho người ta cảm nín kia của Đô Phong.

Hắn thật không biết ở Đô Phong chỉ mỗi việc dùng nước cũng có hạn chế nghiêm khắc tới vậy, việc này hắn cũng chỉ mới biết hôm qua thôi, đó là mỗi đệ tử chỉ có thể ba ngày tắm một lần, tuy nhiên không thiếu người nửa tháng mới tắm một lần. Nhưng mà đối với người một ngày không tắm liền thấy khó chịu như Du Tiểu Mặc mà nói, đây quả là cực hình.

Cũng may, Du Tiểu Mặc sờ lên ngực, đúng là chỗ đặt giọt nước mắt màu xanh kia, tuy nhiên không biết vùng không gian đó là cái gì, nhưng dù sao cũng có một hồ nước...

15. Chương 15: Phát Hiện Tại Không Gian

Sau khi lấy một bộ quần áo mới, Du Tiểu Mặc mới sờ lên giọt nước mắt này, chỉ trong một cái chớp mắt, cả người hắn đã lọt vào trong không gian.

Lúc này, điểm tiếp đất không phải là trong hồ nước nữa, mà là ngay bên cạnh hồ, đây là kết luận hắn rút ra được sau khi vất vả thí nghiệm cả tối qua, hóa ra chỉ nghĩ thôi là có thể vào được.

Thả lỏng toàn thân đi tắm rửa, Du Tiểu Mặc tiện thể giặt sạch quần áo. Xét tới việc sau này sẽ thường xuyên tắm rửa ở đây, từ sáng Du Tiểu Mặc đã chuyển vào một cái giá trúc, sau khi tắm xong thì phơi quần áo lên trên, như thế ngày mai đi vào cũng không cần mang đồ để thay.

Làm xong hết việc, thời gian vẫn còn nhiều, Du Tiểu Mặc quyết định dạo quanh mảnh không gian này một lần.

Cho tới bây giờ, hắn mới chỉ khám phá ra được một điểm tốt của không gian này, đó là tắm rửa, nhưng mà mảnh không gian này cũng quá là đơn giản, liếc một cái, không phải là hồ nước thì sẽ là bãi cỏ, hoàn toàn không còn thứ gì khác nữa.

Vốn nghĩ rằng mảnh không gian này sẽ có chỗ thần kì nào đó, nhưng mà sau khi Du Tiểu Mặc đi dạo một vòng, cũng chẳng phát hiện gì hết.

Một hồ nước, còn có một mảnh đất xung quanh, có thể làm gì đây?

Du Tiểu Mặc ngẩng đầu lên nhìn bầu trời trong xanh, lại cúi đầu xuống nhìn đám cỏ mọc lên dồi dào sức sống, đột nhiên kêu ‘A’ một tiếng.

“Đúng rồi, đúng rồi, thì ra còn có tác dụng này, tại sao trước kia mình không nghĩ tới nhỉ?” Du Tiểu Mặc phấn kích đi qua đi lại, ngạc nhiên gõ gõ đầu mình, như thể hắn đã bỏ sót chuyện gì quan trọng lắm, một lát sau, hắn mới đưa ánh mắt tập trung vào đồng cỏ dưới chân.

Cuối cùng hắn cũng nhớ ra rồi, lúc ăn cơm trưa, vị Triệu sư huynh kia mới nói. Quy định của Đan Hệ là cứ mỗi đệ tử trở thành đan sư cấp bốn sẽ được phân cho một khối đất, có thể dùng khối đất kia để gieo trồng linh thảo, tuy rằng không lớn lắm, nhưng đó là ước mơ của mọi đệ tử, dù sao sau khi đã có đất, bọn họ sẽ chẳng cần phải làm việc hay xuống núi mua linh thảo có sẵn nữa.

Phải biết, tuy rằng linh thảo cấp hai không quý hiếm gì, nhưng nếu ngày nào cũng cần dùng tới, kể cả người có tiền cũng không chịu nổi, đừng nói là linh thảo cấp ba.

Cho nên có được một mảnh đất của riêng mình là tốt nhất.

Du Tiểu Mặc nhìn bãi cỏ trải dài xung quanh mình, chẳng phải đã có sẵn đất đây sao, vậy mà hắn phải mất hai ngày chỉ để lo lắng về việc tích lũy điểm công hiến.

Hiện tại hắn đã khẳng định chắc chắn được một điều, mảnh không gian này chính là giọt nước mắt màu xanh ở trước ngực hắn.

Tuy rằng không biết vì sao trong đây lại có một vùng không gian, nhưng nếu nó phát triển ở trong cơ thể hắn, như vậy chỉ cần giọt nước mắt này không có việc gì, mảnh không gian này sẽ mãi mãi không biến mất, vì thế, nếu hắn gieo trồng linh thảo ở trong này, hoàn toàn không sợ bị người khác phát hiện.

Nghĩ là làm, Du Tiểu Mặc lập tức xắn tay áo, chuẩn bị nhổ cỏ.

Tuy rằng nhổ cỏ là một việc vô cùng mệt mỏi, nhưng cứ nghĩ đến việc mình sắp có một miếng đất lớn thiệt là lớn, Du Tiểu Mặc lại thấy phấn khởi, niềm vui này biến thành động lực, vì vậy chờ đến khi hắn nhổ hết cỏ trong phạm vi mười mét vuông, hắn đã mệt mỏi tới mức không cử động nổi ngón tay.

Một phần cày cấy, một phần thu hoạch! Người xưa dạy không sai mà!

Chất đám cỏ dại vào thành một đống, Du Tiểu Mặc cởi quần áo bẩn trên người, nhảy xuống hồ tắm lại lần nữa, sau đó mới ra khỏi không gian.

Lúc nằm trên giường, Du Tiểu Mặc cảm giác cả người vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, dường như cái bộ dạng mệt mỏi sắp chết sau khi nhổ cỏ kia chỉ là ảo giác, việc này làm cho hắn tiếp tục cảm thán về sự thần kỳ của hồ nước.

Mấy ngày tắm hồ liên tục, hắn đã phát hiện một việc. Đó chính là nước trong hồ có tác dụng khôi phục thể lực và tinh thần, giống như lúc này, rõ ràng đang cực kỳ mệt mỏi, nhưng sau khi tắm xong, hắn lại cảm giác chưa từng tỉnh táo đến thế, giống như chưa bao giờ dùng hết sức lực vậy.

Nghĩ thế, Du Tiểu Mặc không nhịn được mà cười trộm, ôm chặt gối trong ngực, hắn có cảm giác mình nhất định được bảo bối rồi, cảm nghĩ càng vui, vậy mà ngủ quên mất.

Ngày hôm sau, trời chưa sáng hắn đã tỉnh.

Chưa tới thời gian lên lớp, Du Tiểu Mặc lấy mấy quyển sách xem qua một lượt, xác định mình đã thuộc lòng, hắn mới ôm sách tới Tàng Thư Các.

Lần tới Tàng Thư Các này, việc đầu tiên phải là trả lại bốn quyển sách đã mượn, còn việc thứ hai, đương nhiên là mượn thêm vài quyển nữa.

Chỉ là hắn sợ lỡ mượn quá nhiều, vị lão giả trông coi Tàng Thư Các sẽ có ý kiến, cho nên hắn định trả lại sách rồi mới mượn thêm.

Người gặp chuyện vui nên tinh thần thoải mái, Du Tiểu Mặc cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà đi một con đường quá vui vẻ, coi chừng tới chỗ rẽ sẽ gặp phải chuyện bất hạnh, cho nên khi nghe thấy tiếng hai người đang nói chuyện cách một bức tường, hắn có xúc động muốn tự đâm thủng lỗ tai mình.

Hắn cứ cho rằng mấy thứ âm mưu quỷ kế trên phim chả liên quan gì tới mình, thậm chí vĩnh viễn không bao giờ gặp phải, nhưng giờ hắn nhận ra, hóa ra cũng có thể gặp dễ như vậy.

“Đại sư huynh, rõ ràng tiểu sư muội rất thích huynh, tại sao huynh vẫn đối xử với nàng xa cách như vậy?”

16. Chương 16: Lực Khống Chế

Du Tiểu Mặc có chút lo lắng bất an, ngay lúc hắn đang do dự có nên nghe lén nữa không, thì hai người kia đã đi xa, tiếng rất nhỏ, hắn không nghe rõ được câu trả lời của ‘Đại sư huynh’, hoặc giả như y không trả lời, dù sao thì hắn không nghe được gì hết.

Tuy nhiên không nghe được tiếng của ‘Đại sư huynh’, nhưng Du Tiểu Mặc theo bản năng mà nghĩ đến một nam một nữ hắn đã gặp ở Tàng Thư Các, không biết cô tiểu sư muội trong lời bọn họ có phải cô nàng kia không.

Du Tiểu Mặc không dám nghĩ nhiều, rất nhanh sẽ quên hết mấy chuyện này. Chạy vội tới Tàng Thư Các, mượn thêm hai quyển sách. Một quyển là ghi chép lại tất cả linh thảo từ cấp sáu trở xuống ở đại lục Long Tường, trong sách còn có cả hình vẽ có màu, đa số những linh thảo thường gặp đều có thể thấy ở bên trong. Một quyển nữa là sơ cấp luyện đan, ngày mai hắn muốn bắt đầu thử luyện đan, một số việc cần chú ý biết rõ mới có lợi, đến lúc xảy ra sai lầm cũng có thể sửa.

Mượn được sách, Du Tiểu Mặc vui vẻ quay về, không chú ý tới lão giả trông coi Tàng Thư Các đột nhiên mở to mắt nhìn mình một lần nữa, lão giả coi giữ Tàng Thư Các đã gần trăm năm, nhưng đây là lần đầu tiên gặp một đệ tử ký danh cứ vài ngày lại chạy tới một lần, tuy nói tư chất hơi kém, nhưng là một đứa nhỏ biết nỗ lực.

Chỉ có như vậy thôi, vì sau đó lão giả đã nhắm mắt lại.

Du Tiểu Mặc cầm sách tới thẳng phòng ăn. Bởi vì thời gian tìm sách ở Tàng Thư Các hơi lâu, lúc hắn chạy tới phòng ăn người qua lại đã tấp nập rồi, đồ ăn còn thừa không nhiều lắm, cũng may hắn không phải là thùng cơm.

Ăn xong bữa sáng, Du Tiểu Mặc đi theo mấy vị sư huynh đệ đi tới Linh Thảo Đường.

Tiết học hôm nay, Phương sư huynh không dạy bọn họ kiến thức trong sách nữa, bởi vì ngày hôm qua bọn họ đã kích phát sức mạnh của linh hồn, cho nên hôm nay có thể thử luyện đan rồi.

Phương sư huynh dẫn họ tới một gian thạch thất, bên trong thạch thất bày đặt năm chiếc lô đỉnh* theo trình tự, bên dưới là một chiếc bệ đá, bên cạnh còn có một chiếc bàn gỗ hình chữ nhật.

“Từ hôm nay trở đi, nơi này chính là chỗ để các người luyện đan, hiện tại hãy chọn một lô đỉnh rồi đứng cạnh đó.” Sau khi đi vào thạch thất, Phương sư huynh nói.

Du Tiểu Mặc đi cuối, cho nên lúc hắn đi tới nơi, bốn vị sư huynh khác đã chọn xong rồi, đành phải đi tới chiếc lô đỉnh cuối cùng.

Phương sư huynh thấy bọn họ đã chọn xong, lúc này mới lên tiếng: “Bây giờ hãy nhìn kỹ chiếc lô đỉnh ở trước mặt các người, nó sẽ là dụng cụ quan trọng để luyện đan, lô đỉnh này chỉ có thể luyện ra được linh đan cấp một và cấp hai.”

Du Tiểu Mặc nghe thấy hắn nói cấp một và cấp hai, theo bản năng hỏi: “Đại sư huynh, chẳng nhẽ linh đan từ cấp ba trở lên không thể dùng cái lô đỉnh này sao?”

Bốn vị sư huynh khác lập tức cho hắn một cái nhìn đầy khinh bỉ.

Đại sư huynh đã nói rõ chỉ luyện được cấp một và cấp hai, đương nhiên làm sao có thể dùng lô đỉnh này luyện ra linh đan cấp ba, biết rõ mà vẫn còn hỏi một câu ngu xuẩn như vậy.

Du Tiểu Mặc hỏi xong thật sự hối hận vô cùng.

Phương Thần Nhạc chỉ cười, không trách hắn: “Linh đan cấp ba là thử thách đầu tiên của đan sư, yêu cầu với sức mạnh linh hồn cũng rất cao, lô đỉnh bình thường không thể chịu được, cho nên đến một giai đoạn nhất định sẽ phải thay một cái lô đỉnh mới, trừ phi ngay từ đầu người đã có sẵn một cái lô đỉnh tốt.

Du Tiểu Mặc chán nản, hắn cảm giác, vấn đề nào cũng phải dùng tới tiền.

Sau đó, Phương Thần Nhạc lại dạy cho bọn hắn cách sử dụng lô đỉnh, nói thẳng ra là đem sức mạnh của linh hồn chuyển vào bên trong lô đỉnh, bởi vì lô đỉnh bình thường có ba chiếc lỗ, cho nên phải đem sức mạnh linh hồn chia ra làm ba phần.

Lúc này phải xem năng lực khống chế của đan sư với sức mạnh linh hồn cao bao nhiêu. Nếu như không nắm chắc được, thì cho dù người có dùng linh thảo tốt đến thế nào, may mắn cao ra sao, cũng chỉ luyện ra được một viên linh đan hạ phẩm mà thôi, còn nếu không may, khẳng định sẽ hỏng ngay lập tức.

Bởi vậy, trong lúc luyện đan thì yêu cầu với việc khống chế sức mạnh linh hồn rất cao.

Vì Phương Thần Nhạc có chuyện riêng cần phải làm, cho nên không thể trông coi bọn họ luyện tập, đã gọi tới một vị sư đệ tuổi hơi nhỏ, họ Ngũ, dặn dò hắn để ý giúp.

Đợi đại sư huynh đi rồi, mấy người Du Tiểu Mặc mới bắt đầu luyện tập.

Vạn sự khởi đầu nan, chân lý này đúng là không sai bao giờ, Du Tiểu Mặc vừa suy tư về việc làm thế nào có thể chia sức mạnh linh hồn ra, vị sư huynh bên cạnh cũng đã không chịu nổi, kết quả ‘Bùm’ một tiếng, lô đỉnh vậy mà nổ bay mất.

Đợi Du Tiểu Mặc nhìn sang, vị sư huynh kia đang đỏ mặt, biểu cảm giống như không thể tin.

Được đại sư huynh nhờ vả, Ngũ sư huynh cũng không bất ngờ chút nào, ngược lại là thấy nhưng không thể trách, đi qua chỉ bảo cho hắn vài câu, những người khác lập tức vỗ tay lên nghe, kể cả Du Tiểu Mặc.

Du Tiểu Mặc hít vào một hơi thật sâu, tập trung chú ý cao độ, trước mặt hắn liền xuất hiện một thứ trong suốt nhưng lại là một loại vật chất hữu hình, thứ này chính là thực thể của sức mạnh linh hồn.

Dưới sự điều khiển của hắn, sức mạnh linh hồn bị hắn chia làm ba phần bằng nhau, sau đó từng chút từng chút mà di chuyển về ba lỗ trong lô đỉnh, cuối cùng thẩm thấu vào bên trong, hắn có thể cảm nhận được, ba phần sức mạnh linh hồn đang tràn ngập ở trong một không gian hẹp lạnh như băng, hắn thậm chí có thể ‘nhìn thấy’ nhìn hướng ở trong đó.

Một loại kim loại vừa đen lại vừa cứng, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy mấy tạp chất kim loại khác. Từ lỗ nhỏ nhìn xuống, hắn rốt cục có thể ‘nhìn thấy’ toàn bộ hình dạng thực sự của lô đỉnh, chính là một khoảng trống, ngoài ra thì không có thứ gì khác.

Du Tiểu Mặc điều khiển sức mạnh linh hồn ở bên trong dao động một lúc, sau đó mới thu lại.

Đợi hắn tỉnh táo lại, mới phát hiện toàn bộ thạch thất bỗng dưng lặng ngắt, ngẩng đầu liền thấy những người khác nhìn hắn sững sờ, kể cả vị Ngũ sư huynh kia, cũng kinh ngạc không kém.

*Lô đỉnh: lò dùng để luyện đan

17. Chương 17: Lần Thứ Nhất Gây Chú Ý

Du Tiểu Mặc bị nhìn tới mức khó xử, do dự một chút liền hỏi: “Xin hỏi, có vấn đề gì không?”

Mọi người trong chỗ lát tỉnh táo lại, ngoại trừ Ngũ sư huynh, mấy vị sư huynh khác đều nhủ mảy.

Khuôn mặt không biểu cảm của Ngũ sư huynh vậy mà lộ ra một chút vui vẻ, nhìn hắn rồi gật đầu: “Không có chuyện gì hết, ngươi làm tốt lắm, lần đầu chia sức mạnh linh hồn liền có thể thành công, thật có thể sánh ngang với đại sư huynh năm đó.”

Lời này thật sự là khen ngợi rồi!

Bốn vị sư huynh khác lập tức kinh ngạc.

Ngũ sư huynh vậy mà sẽ đem đại sư huynh ra so sánh với hắn, vậy có thể thấy năng lực khống chế sức mạnh linh hồn của hắn không hề tệ.

Tư chất của bọn hắn không hơn kém Du Tiểu Mặc là bao, ngoại trừ một người có linh hồn màu vàng là kém nhất, ba người khác đều có linh hồn màu xanh lá, nhưng bây giờ, bọn họ lại bị sư đệ nhỏ tuổi nhất hạ thấp, hơn nữa người này còn là người bọn họ có chút ác cảm, lập tức có cảm giác khó chịu cực kỳ.

Du Tiểu Mặc thật sự không nghĩ nhiều như thế, được Ngũ sư huynh khen, hẳn có chút ngượng ngùng mà cười. Hẳn thật tình không muốn gây chú ý, làm sao hẳn biết được mình lần đầu đã có thể thành công phân chia sức mạnh linh hồn, nếu mà biết trước, hẳn sẽ giả vờ thất bại mấy lần thì khỏe rồi.

Thực ra Du Tiểu Mặc cũng biết mấy vị sư huynh không thích hẳn cho lắm, chỉ là không muốn gây phiền toái, cho nên luôn giả vờ mình cái gì cũng không hiểu, hiện tại đoạt mất hào quang của bọn họ, xem ra đã bị ghi hận rồi!

Ngũ sư huynh cũng không bởi vì hẳn đã thành công mà kêu luyện tập thứ khác, sau khi khen một câu thì nói bọn họ tiếp tục luyện tập thêm.

Du Tiểu Mặc cũng không muốn mình quá khác người, vẫn tiếp tục luyện tập phân chia sức mạnh linh hồn, chỉ là lặp đi lặp lại một động tác quá chán, không khỏi nảy sinh ý nghĩ.

Không biết liệu có thể chia sức mạnh linh hồn ra làm bốn phần được không nhỉ?

Nghĩ vậy, Du Tiểu Mặc trộm nhìn lên mấy vị sư huynh, thấy bọn họ đều đang tập trung, Ngũ sư huynh cũng không nhìn về phía hẳn, nhưng vẫn nên cẩn thận, hẳn không dám trước mặt mọi người làm, nhưng nếu làm ở bên trong lô đỉnh chắc không sao mà.

Du Tiểu Mặc quan sát một lúc, sau khi xác định sẽ không bị phát hiện mới bắt đầu làm.

Hắn đem sức mạnh linh hồn chia thành ba phần, sau đó lại đưa chúng chuyển vào bên trong lô đỉnh, cuối cùng, hẳn lại âm thầm chia thành ba phần nữa, ở bên trong lô đỉnh lượn lờ qua lại, chạy qua lỗ bên này, lại lượn qua lỗ bên kia, thậm chí còn thất nút. Vì khiêu chiến độ khó mới, Du Tiểu Mặc quyết định thất chúng thành nơ bướm.

Ngay khi hẳn chơi vui đến quên trời đất, bốn vị sư huynh khác cuối cùng cũng thành công.

Lúc Du Tiểu Mặc nhìn sang, bọn họ đã mệt mỏi tới mức mồ hôi ướt đầm, tinh thần có vẻ cũng không khá hơn là bao, hình như là tiêu hao quá mức, cả người thoát nhìn như sắp ngã tới nơi.

Ngũ sư huynh không để bọn họ tiếp tục miễn cưỡng luyện tập nữa, mà bảo mọi người dừng lại rồi nghỉ ngơi tại chỗ.

Du Tiểu Mặc yên lặng quay về, cúi đầu nhìn bên trong lô đỉnh, thấy đám sức mạnh linh hồn đã bị mình thành công thất thành một cái nơ bướm, lập tức (tại chỗ, hẳn thật sự không muốn khác người như vậy, hẳn cũng không hiểu tạo sao bốn vị sư huynh kia chỉ vì phân chia sức mạnh linh hồn đã mệt mỏi muốn chết, còn mình thì vẫn khỏe re.

Vì không muốn làm ra vẻ một mình một kiểu, Du Tiểu Mặc thu lại sức mạnh linh hồn, sau đó ngồi trên mặt đất giống như bọn họ.

Không nghĩ tới, Trần sư huynh ở bên cạnh đột nhiên hừ một tiếng.

Du Tiểu Mặc kinh ngạc ngẩng lên, đã thấy trong mắt Trần sư huynh như có lửa giận cháy hừng hực, tuy nhiên rõ ràng tới vậy, nhưng cũng không thể bỏ qua, chuyện này là thế nào?

Du Tiểu Mặc đâu ngờ tới, hẳn tuy nhiên không muốn khác người, nhưng ai sáng suốt cũng đều nhìn thấy rõ ràng hẳn không có mệt, vậy mà hẳn lại bắt chước bọn họ ngồi xuống nghỉ ngơi, ai cũng có cảm giác hẳn đang cười nhạo mình, cả bốn vị sư huynh đều bị ý nghĩ này làm cho bức bối!

Du Tiểu Mặc rơi lệ đầy mặt, hẳn thật sự không biết mình lại làm bọn họ tức giận.

Đúng lúc này, Ngũ sư huynh mới đi ra ngoài một lúc cũng đã trở về, hơn nữa đi thẳng về phía hẳn, trong tay cầm thêm một số thứ.

“Mấy thứ này đều là linh thảo cấp một, tiếp theo, người có thể bắt đầu luyện tập dung đan rồi.”

Nói xong hẳn đem linh thảo đặt trên bàn gỗ, tổng cộng có sáu loại linh thảo, mỗi loại đều có hơn hai mươi cây, trừ hẳn ra, bốn vị sư huynh khác cũng được chia linh thảo, có điều bọn họ chỉ được phân cho ba loại.

Có thể nghĩ, trong lòng bốn vị sư huynh lại hận Du Tiểu Mặc thêm một bậc.

Du Tiểu Mặc quay đầu yên lặng rơi lệ, Ngũ sư huynh, người đang kéo thù cho ta sao?

18. Chương 18: Xác Xuất Thành Công

Luyện đan nói khó thì không khó, mà nói dễ cũng chẳng dễ.

Quá trình này cùng với bài luyện tập khống chế sức mạnh linh hồn vừa rồi có liên quan rất lớn, nếu như khả năng khống chế sức mạnh linh hồn tốt, như vậy có thể giảm bớt tỉ lệ luyện đan thất bại, trái lại, đương nhiên tỉ lệ thất bại càng cao.

Ngũ sư huynh sở dĩ sẽ đưa sáu loại linh thảo cho Du Tiểu Mặc, cũng bởi vì năng lực khống chế của hắn rất không tệ, việc này cũng coi như là khen thưởng hắn. Bốn vị sư huynh có bất mãn cũng chẳng dám nói gì. Đây là quyết định của Ngũ sư huynh, bồi phạt của hắn giống như đại sư huynh vậy, bọn họ cho dù có bất mãn cũng không dám nói hắn, hơn nữa sự thật là bọn hắn không bằng người ta, nếu bây giờ còn yêu cầu vô lý nữa, sẽ để lại cho Ngũ sư huynh ấn tượng xấu.

Nhưng mà đối với Du Tiểu Mặc, bọn họ lần này thật sự ghi hận. Tên này ở trước mặt Ngũ sư huynh trở tài, cho nên bọn họ bị chìm xuống giống như mấy kẻ không biết làm gì hết vậy.

Du Tiểu Mặc không biết, mà có biết thì cũng chẳng làm gì được, cho nên khi nhận được linh thảo, hắn bắt đầu chăm chú luyện tập dung đan.

Luyện đan có mấy bước, mỗi bước đều là những việc lúc này hắn đã làm rồi, đem sức mạnh linh hồn chia làm ba phần chuyển vào trong lỗ nhỏ, ba chiếc lỗ kia có tác dụng là rèn luyện linh thảo.

Sau khi đem sức mạnh linh hồn đưa vào, Du Tiểu Mặc chọn lấy ba loại linh thảo đưa vào trong lỗ nhỏ, theo thứ tự là diệt đả thảo, hoạt căn thảo và tinh thần hoa, ba loại linh thảo này luyện ra được một loại linh đan tên là giải linh đan, có tác dụng giải độc, nhưng tác dụng không nhiều, chỉ giải được một số loại độc đơn giản.

Ngay từ đầu động tác có chút không quen tay, dù sao đây cũng là lần đầu tiên luyện đan của hắn, tạp chất của linh thảo lọc ra không nhiều lắm.

Du Tiểu Mặc phát hiện thực ra hắn có thể rèn luyện linh thảo thêm vài lần nữa, nhưng hắn sợ sẽ tiếp tục gây sự chú ý, cho nên sau khi rèn luyện xong một lần, đợi tạp chất bớt đi ít nhiều, hắn liền đem ba cây linh thảo đã biến thành mảnh vụn quảng tới đáy lò, sau đó duỗi hai tay vào.

Lúc này, hai bàn tay hắn đã bị một tầng sương trắng trong suốt nhàn nhạt bao trùm, đó chính là sức mạnh linh hồn mà hắn thả ra, xuyên qua hai bàn tay hắn lấy mảnh vụn của ba cây linh thảo dần dần vãn về hợp lại thành một.

Cũng không phải vãn về đơn giản như vậy, quá trình này cũng có tính tự nhất định, những trình tự này nếu chỉ một khâu phạm phải sai lầm đều làm cho chất lượng của linh đan xảy ra vấn đề, hoặc là thất bại. Chỉ là những trình tự này lúc trước Phương sư huynh đã giảng qua cho bọn họ rồi, Du Tiểu Mặc cũng đã đọc ở trong sách, cho nên nhớ rất kỹ.

Hắn nghĩ lại lời Phương sư huynh từng nói, lại so sánh với trình tự trong sách ghi lại, trong lòng nhanh chóng nghĩ ra một phương án đơn giản nhất, xác định không có gì sai sót, mới bắt đầu dựa theo ý định bắt tay vào làm.

Việc này nếu để cho Du Tiểu Mặc trước kia làm, hắn khẳng định không làm được. Tuy nhiên trước khi chết khả năng ghi nhớ của hắn khá tốt, nhưng việc đem từng bước trình tự ghi nhớ trong đầu khó có thể làm được, cho nên lần này thành công, trong lòng hắn có chút giật mình.

Quá trình dung hợp linh đan cấp một chỉ có năm bước, tuy nhiên đơn giản, nhưng cũng không thể chủ quan, cho nên tinh thần lúc nào cũng phải tập trung cao độ.

Du Tiểu Mặc vừa nghĩ lại lại mấy bước, vừa dùng mười ngón tay của mình theo thứ tự đem ba loại linh thảo dần dần dung hợp vào làm một, một bước, hai bước... đợi lúc trán hắn đã lấm tấm mồ hôi, hắn rút cục đem viên linh đan cấp một trên tay này luyện ra thành công rồi.

Linh đan có vẻ ngoài màu vàng nhạt, bề mặt mượt mà sáng bóng, ngửi còn có một mùi hương tinh thần hoa thoang thoảng, rất dễ chịu.

Du Tiểu Mặc nhìn nhìn, viên giải linh đan này hẳn là linh đan hạ phẩm, đối với linh đan bình thường, mặc kệ lúc luyện chế ra màu sắc gì, màu càng nhạt thì chất lượng càng thấp, viên trong tay hẳn có màu vàng nhạt, cho nên chỉ có thể là linh đan hạ phẩm.

Ngũ sư huynh đã đi tới, nhìn thấy viên linh đan trong tay hẳn, gật đầu thỏa mãn, tuy chỉ là linh đan hạ phẩm, hơn nữa chất lượng hơi thấp, nhưng lần đầu tiên luyện đan mà có thể thành công như vậy không thể dựa vào may mắn, sau đó khen ngợi Du Tiểu Mặc mấy câu, mới quay về chỗ cũ.

Cái thứ gọi là luyện đan này, thực ra nên nói là sự phụ dẫn vào cửa, tu hành do bản thân.

Phương sư huynh thay Khổng sư phụ dạy bọn họ cách luyện đan, nhưng cũng chỉ là dạy những thứ cơ bản mà thôi, phần sau phải dựa vào năng lực linh ngộ của mỗi người, cho nên hôm nay có thể coi như là bài học cuối cùng Phương sư huynh dạy cho bọn họ.

Về sau, Ngũ sư huynh thấy mọi người đã nắm được cách luyện đan cơ bản, nên không trông coi tiếp nữa, chỉ dặn dò buổi chiều nhớ luyện tập tiếp, nhưng mà trước khi đi, hẳn lại nói một việc.

“Có một chuyện không biết đại sư huynh đã nói cho các người chưa, dựa vào số lượng linh đan các người luyện được, một viên linh đan cấp một có thể đổi được một điểm cống hiến, nhưng hạn mức cao nhất mỗi ngày là mười điểm.”

Vốn nghe được câu trước, Du Tiểu Mặc thật là vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới luyện đan cũng có thể được điểm cống hiến, tuy nhiên mỗi viên chỉ được một điểm, nhưng có vẫn hơn không, vì vậy lúc hẳn đang tính toán một ngày sẽ luyện bao nhiêu viên thì ổn, câu nói sau của Ngũ sư huynh cũng thay hẳn bỏ ý nghĩ kia luôn.

Trên đời quả nhiên không có chuyện hời như vậy!

Chỉ là việc hạn chế này thật sự rất cần thiết, nếu không người người đều đi luyện linh đan cấp một để lấy điểm cống hiến, dù có nhiều linh thảo thế nào cũng không đủ, hơn nữa việc vặt ở Đô Phong chắc chắn sẽ không còn ai thêm làm.

Toàn bộ buổi chiều, Du Tiểu Mặc đều ngồi bên trong thạch thất để luyện linh đan cấp một.

Linh thảo Ngũ sư huynh đưa không nhiều, nhưng do hôm qua hẳn mới kích phát linh hồn, cho nên sức mạnh linh hồn không mạnh, chịu không nổi tiêu hao lớn, thành ra Du Tiểu Mặc đành dùng cách mỗi lần luyện xong năm viên linh đan sẽ nghỉ một lúc, đợi lúc mặt trời sắp xuống núi, hẳn cuối cùng cũng dùng hết đám linh thảo đó.

Bốn mươi phần linh thảo, hẳn đều không lãng phí, nhưng bốn mươi viên linh đan đều chỉ là linh đan hạ phẩm, xác suất thành công tuy nhiên đạt tới 100%, nhưng chất lượng cần đề cao.

Du Tiểu Mặc cũng không chần chừ lâu, thu dọn mọi thứ, kiểm tra thành quả, rồi mới đi tới phòng ăn.

19. Chương 19: Trước Khi Xuống Núi

Lúc Du Tiểu Mặc đưa linh đan, vị sư bá chuyên ghi chép rất kinh ngạc.

Bốn mươi viên linh đan cấp một, số lượng ấy đối với một người mới mà nói thì quả là đáng gờm, chỉ là bởi vì tất cả đều là linh đan hạ phẩm, cho nên chỉ cần nộp một nửa, còn dư lại một nửa thuộc quyền sở hữu của Du Tiểu Mặc.

Phái Thiên Tâm không thiếu linh đan cấp một, đặc biệt là linh đan hạ phẩm, bởi vì cho dù bán cũng chẳng được mấy xu.

Cả ngày hôm nay, Du Tiểu Mặc gặt hái được hai mươi viên linh đan cấp một cùng mười điểm cống hiến.

Đối với phái Thiên Tâm, linh đan cấp một hoàn toàn chính xác không đáng giá mấy đồng tiền, nhưng đối với Du Tiểu Mặc mà nói, là một cơ hội hiếm có.

Ngày hôm qua, sau lúc phát hiện có thể trồng linh thảo trong không gian, Du Tiểu Mặc liền nảy ra một ý định, hắn muốn trồng linh thảo cấp hai trong không gian, nhưng vấn đề ở đây là hắn không có hạt giống.

Mặc dù Đô Phong cũng thu thập lại hạt giống linh thảo, nhưng thân phận bây giờ của hắn là đệ tử ký danh mới nhập môn, nếu tùy tiện mà lấy sẽ khiến người khác chú ý.

Du Tiểu Mặc không thể mạo hiểm làm cho người ta phát hiện không gian, cho nên chỉ có tự mình xuống núi mua, nhưng mua hạt giống cũng cần dùng tới loại tiền lưu thông ở đại lục Long Tường, lúc trước hắn đã kiểm tra kỹ hành lý của ‘Du Tiểu Mặc’, mới phát hiện toàn bộ gia sản của hắn chỉ có hai bộ quần áo, thật đau lòng.

Không có tiền thì phải nghĩ cách kiếm tiền thôi, hôm qua hắn vẫn còn sầu khổ, hôm nay đã có cơ hội.

Vì vậy Du Tiểu Mặc quyết định hai ngày nữa sẽ xin xuống núi.

Buổi tối, Du Tiểu Mặc không nấu nước tắm, hiện tại hắn đều trực tiếp tắm ở trong hồ, cũng không lo lắng sẽ bị phát hiện, dù sao có khối người một hai tháng không tắm.

Sau khi vào không gian, hắn cũng không vội tắm, ngày hôm qua hắn mệt mỏi gần chết mới nhỏ được mười mét vuông toàn là cỏ, tuy nhiên diện tích không coi là nhỏ, nhưng linh thảo có rất nhiều loại, tương lai chắc chắn sẽ phải dùng càng nhiều thêm, cho nên Du Tiểu Mặc lại tiếp tục hoàn thành công trình vĩ đại, nhỏ cỏ.

Mãi tới khuya, hắn mới xách theo một thân đầy đất đi tắm.

Ngày hôm sau, Du Tiểu Mặc theo thường lệ đi tới thạch thất.

Bốn vị sư huynh tới sớm hơn hắn rất nhiều, nhìn thấy hắn ai cũng tỏ ra khó chịu, nhưng không nói lời nào khó nghe, bởi vì đại sư huynh cũng vừa tới, trùng hợp là chỉ chậm hơn Du Tiểu Mặc một bước.

Nhìn thấy Du Tiểu Mặc, trên mặt Phương Thần Nhạc lộ ra nét vui vẻ: “Tiểu sư đệ, ta đã nghe Ngũ sư đệ nói rồi, làm tốt lắm, không uổng phí đại sư huynh coi trọng người.”

Vì những lời này mà sự vui mừng khi nhìn thấy đại sư huynh của hắn lập tức giảm bớt một nửa, lại thêm một người nhiệt tình kéo cừu hận cho mình, Du Tiểu Mặc cảm giác được sau khi đại sư huynh nói xong câu đó, khí áp xung quanh lập tức hạ xuống rất nhiều.

“Đại sư huynh, đệ có việc muốn xin huynh giúp, không biết có được không?” Du Tiểu Mặc cố gắng không để ý tới bốn vị sư huynh kia.

“Chuyện gì?” Phương Thần Nhạc hỏi.

“Hai ngày nữa đệ muốn xuống núi một chuyến, không biết hiện tại có xin được không?”

Phương Thần Nhạc còn tưởng chuyện gì, cười nói: “Thì ra là chuyện này, cái này thì quá dễ, nếu như người muốn xuống núi, trực tiếp tới gặp Ngũ sư đệ xin là được, hắn chuyên phụ trách việc này, nhưng bởi vì người mới đến không bao lâu, cho nên tối đa chỉ có thể xuống núi một ngày, sau một ngày nhất định phải trở về.”

Du Tiểu Mặc không ngờ tới hóa ra lại là người quen, vô cùng vui mừng mà cảm tạ.

“Đại sư huynh, còn một việc nữa, ừm, ta có thể đem cái lô đỉnh này về phòng được không?” Du Tiểu Mặc nhìn chiếc lô đỉnh trên bệ đá, ánh mắt sáng rực, nếu hắn có tiền, hắn sẽ xuống núi mua một chiếc cho riêng mình.

Phương Thần Nhạc sững sờ, gật đầu: “Việc này có thể.”

Lô đỉnh cấp một cũng không phải là thứ gì quan trọng, mua ở đâu cũng có bán, hơn nữa, chính tiểu sư đệ có ý thức luyện tập chăm chỉ, hắn vui còn không kịp ấy chứ, dù sao cũng là người hắn dạy bảo.

Nhận được đáp án khẳng định, Du Tiểu Mặc tâm trạng vui vẻ rất nhiều, xác xuất thành công vẫn cao như trước, chỉ là chất lượng linh đan vẫn mãi không tăng.

Mặc dù loại linh thảo mà Linh Thảo Đường cung cấp cho bọn hắn không phải là loại tốt nhất, nhưng nếu có thể rèn luyện thêm vài lần, cho dù chất lượng không tăng, thì nguy hiểm lúc dùng linh đan hắn là sẽ giảm xuống không ít.

Chỉ là Du Tiểu Mặc lo lắng nếu hắn làm như vậy giống như đang khoe mẽ, cho nên cố ý chỉ rèn luyện một lần, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ có một viên linh đan hắn rèn luyện qua nhiều lần, có điều màu sắc không khác mấy, cho nên nếu không nhìn kỹ sẽ không nhận ra được.

Thời gian dần trôi qua theo từng động tác luyện đan lặp đi lặp lại. Đến lúc vị sư huynh cuối cùng rời khỏi, Du Tiểu Mặc mới luyện hết linh đan.

Lau mồ hôi, đếm kỹ thành phẩm, cả ngày hôm nay hắn đã luyện được chín mươi viên linh đan cấp một, nhiều gấp đôi so với ngày hôm qua, có lẽ là bởi vì đã thuần thục, cho nên tốc độ cũng tăng cao.

Du Tiểu Mặc dọn dẹp mấy thứ, cầm linh đan đi tới chỗ Triệu sư bá.

Triệu sư bá tên đầy đủ là Triệu Chân, phụ trách việc ghi chép số linh thảo mọi người nhận và linh đan thành phẩm, ngày hôm qua Du Tiểu Mặc đã tới chỗ hắn để đưa linh đan.

Triệu Chân vẫn còn ấn tượng với Du Tiểu Mặc, đệ tử ký danh này ngày hôm qua đưa hai mươi viên linh đan cấp một, tỉ lệ thành công của hắn đạt tới 100%, ở trong sổ ghi chép của hắn có ghi lại, toàn bộ đệ tử Đô Phong người làm được thế không cao hơn năm người, đương nhiên, đây chỉ là kỷ lục lần đầu luyện đan của các đệ tử.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truyen-thuyet-chi-chu-dich-phu-nhan>